ὁ ἰατρός ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ο ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

◆

Ἡ γρίππη, ἡ ὁποία ἤρχισεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸ καιροῦ, ἔφθασε τώρα καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Ἀσίαν προσέβαλε μεγάλο ποσοστὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν περιοχῶν, ὅπου ἐνεφανίσθη, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ἦτο ἠπίας μορφῆς. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἐλαχίστων θανάτων συνέβησαν εἰς ἄτομα πολὺ ἡλικιωμένα ἢ εἰς πολὺ νέους.

Ἡ προσβολὴ ἐκ τῆς νόσου ἐμφανίζεται ξαφνικὰ μὲ αἴσθημα ἀδυναμίας, ρίγη, κάματον, πονοκέφαλον πυρετόν, βῆχα, πονόλαιμον καὶ ἐνίοτε μὲ τάσιν πρὸς ναυτίαν. Ἐὰν δὲν ἔχωμεν περιπλοκάς, ἡ νόσος παρέρχεται ἐντὸς τριῶν—τεσσάρων ἡμερῶν. Οἱ ἡλικιωμένοι πιθανὸν νὰ αἰσθάνωνται κάποιαν ἀδιαθεσίαν ἐπὶ ἑβδομάδας ἀργότερον.

Ὅταν ἐμφανισθοῦν κρούσματα εἰς κάποιαν πόλιν, δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς ὅτι δὲν θὰ προσβληθῇ, διότι ἡ νόσος μεταδίδεται τόσον διὰ τῶν ἀσθενῶν, ὅσον καὶ δι' ἀτόμων ποὺ φαίνονται ἐντελῶς ὑγιᾶ.

Ἡ γρίππη ὀφείλεται εἰς τρεῖς ἢ ἴσως τέσσαρας τύπους ἰῶν, καθένας τῶν ὁποίων ἔχει διάφορον «ἔντασιν». Αὐτὸ καθιστᾷ δύσκολον τὴν καταπολέμησιν τῆς νόσου μὲ ἐμβόλιον. Εὐτυχῶς πάντως ἔχει παρασκευασθῆ ἐμβόλιον εἰς ἀρκετὴν ποσότητα. Εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις ἡ γρίππη αὐτὴ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ παραμονὴν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ σπίτι. Τὰ ἀντιβιοτικὰ δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν κανὲν ἀποτέλεσμα εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν καὶ μόνον ὅταν ἐμφανισθῇ κάποια περιπλοκὴ χρειάζονται.

Η ΝΕΦΡΩΣΙΣ

Ὑπάρχει μία μορφὴ σοβαρᾶς παθήσεως τῶν νεφρῶν, ἡ ὁποία προσβάλλει συνήθως τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς προξενεῖ οἴδημα λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς κρατεῖ τὸ ὕδωρ ποὺ θὰ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ἀποβάλῃ. Πρὸ ἐτῶν ἓν ἐκ τῶν δύο ἐκ τῶν παιδιῶν αὐτῶν ὑπέκυπτον ἀργὰ ἢ γρήγορα εἰς τὴν νόσον. Τώρα ὁ δόκτωρ Μὰκ Κράρυ καὶ ὁ δόκτωρ Μίλτων Ραπόπορτ, τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων τῆς Φιλαδελφείας, ἀνεκοίνωσαν, ὅτι μελέται ποὺ διήρκεσαν ἐπὶ τρία ἔτη, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν θανάτων πίπτει εἰς τὰ 20% διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως φαρμάκων ἀναλόγων πρὸς τὴν κορτιζόνην.

Δυστυχῶς, δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ αἰτία τῆς σοβαρᾶς αὐτῆς βλάβης τῶν νεφρῶν καὶ αὐτὸ δυσχεραίνει τὰς προσπαθείας τῶν ἰατρῶν νὰ βοηθήσουν τὰ ἄρρωστα παιδιά.

Walter Alvarez

(Ἀποκλειστικότης «Βραδυνῆς»)

Αἰσθηματικὸ Μυθιστόρημα
Κρυφὴ Ἀγάπη
Διασκευὴ ΕΥΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

12ον

Ἡ κ. Μάρσαν λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς κόρης της, ἔλαβε αὐτὸ τὸ γράμμα:

«37, Πάρκ, Ἄβενιου, 5 Ὀκτωβρίου

Ἀγαπημένη μαμάκα,

Δὲ μετανοιώνω καθόλου γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι: ἡ Νέα Ὑόρκη μοῦ φαίνεται μιὰ θαυμάσια πόλι, τὸ ἰδιωτικὸ μέγαρο τοῦ Ράλφ, ἀντίγραφο ἑνὸς Ἐγγλέζικου σπιτιοῦ, εἶναι τακτοποιημένο μὲ πολὺ γοῦστο. Ἐπειδὴ ἀρνήθηκα νὰ περιορισθῶ στὴν ἐργασία τοῦ Σαββατοκύριακου — ὅπως ξέρεις, θὰ εἶμαι ἡ γραμματεὺς τοῦ Ράλφ μόνο στὴν ἐξοχὴ — ἐκεῖνος φρόντισε καὶ μοῦ βρῆκε μιὰ θέσι μεταφράστριας στὸ γραφεῖο τοῦ δικηγόρου ἑνὸς φίλου του. Πηγαίνω ἐκεῖ κάθε πρωῒ καὶ πληρώνομαι κι' ἀπ' αὐτὸν κατὰ ἕνα ἀνέλπιστο τρόπο. Ἔτσι ἔχω ὅλα μου τ' ἀπογεύματα ἐλεύθερα γιὰ νὰ ἐξερευνήσω τὴ Νέα Ὑόρκη μαζὶ μὲ τὴν Τόνια. Καθὼς ὁ Ράλφ, ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ, δὲν γυρίζει ποτὲ σπίτι γιὰ τὸ πρόγευμα, ἔχουμε ὅλη τὴν ἐλευθερία νὰ γεμίζουμε τὸ στομάχι μας μὲ παγωτὰ κάθε εἴδους. Περνάω στὰ μουσεῖα θαυμάσια τὶς ὧρες ποὺ ἡ Τόνια διαθέτει γιὰ τὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς καὶ τοὺς διάφορους οἴκους μόδας, διασκεδάζοντας σὰν παιδὶ μὲ τὸ νὰ δοκιμάζῃ ὅλα ὅσα οἱ παραγωγοὶ μόδας ποὺ ἔχουν ψυχολογήσῃ τὴν εὐπιστία καὶ τὴ φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν, ἐπινοοῦν γιὰ νὰ τὶς ὀμορφήνουν. Πηγαίνει ἀπὸ τὰ λασπόλουτρα στὶς ἀκτινοβολίες, περνάει ἀπὸ τὸν Σουηδὸ εἰδικὸ τοῦ μασσάζ στὸν Παρισινὸ κομμωτή, γυρίζει σπίτι ξαλαφρωμένη ἀπὸ 300 γραμμάρια βάρος καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ πόσα δολλάρια. Δίνει δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα μικρὰ γεύματα, γαλλικοῦ στύλ, μὲ τὴ μαγείρισσα ποὺ ἔχει φέρει ἀπὸ τὸ Παρίσι. Οἱ φίλοι τοῦ Ράλφ — πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶν' ἐξαιρετικὰ εὐχάριστοι — μένουν ἐνθουσιασμένοι ὅπως κι' ὁ ἴδιος.

» Δεχόμαστε ἐπίσης καὶ Γάλλους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ διακοσμητὴς ποὺ ἀνακαίνισε τελευταῖα τὴν κάμαρα καὶ τὸ μπουντουὰρ τῆς Τόνιας, Ζὰκ Βωντρύ, χαριτωμένος καὶ συμπαθητικὸς νέος, ποὺ μὲ συνοδεύει καμμιὰ φορὰ στὸ θέατρο ἢ στὶς ἐκθέσεις.

» Ἡ Τόνια ἔχει πολλοὺς θαυμαστὲς ποὺ ξέρει νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ μὲ μιὰ λέξι, νὰ τοὺς ξαναφέρνῃ πίσω μ' ἕνα χαμόγελο, ὅπως στὸ Παρίσι, μὲ μιὰ ράθυμη χάρι ποὺ σαγηνεύει αὐτοὺς τοὺς ἀρκετὰ ἀθώους Ἀμερικανούς. Θαυμάζουν τὴν Τόνια, ποὺ δὲν καπνίζει, δὲν πίνει οἰνόπνευμα καὶ ἀρκεῖται νὰ τοὺς χαμογελάῃ καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ, σὰν ἕνα εἶδος θεότητας ποὺ ταιριάζει νὰ λατρεύῃ κανεὶς ἀπὸ μακρυά... δίχως ν' ἀποτολμήσῃ τὴν παραμικρὴ οἰκειότητα.

» Αὐτὸ βολεύει ὅλους, καὶ τὸν Ράλφ ὑποθέτω, ποὺ δίχως νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παραμικρὴ ζήλεια, βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ δέχεται ἄνθη, ἀκόμα καὶ δῶρα, ποὺ ἕνας Γάλλος δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ χαρίσῃ ποτὲ στὴ γυναῖκα ἑνὸς φίλου του.

» Αὐτὴ ἡ κωμωδία μὲ διασκεδάζει, μὰ δὲν μὲ κάνει νὰ ξεχνάω ὅτι θὰ περάσουμε τὰ Χριστούγεννα μαζί, ἀγαπημένη μαμάκα. Θὰ φέρω ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὥστε νὰ μπορῶ νὰ περιμένω μιὰ θέσι ὅπως τὴν ὀνειρεύουμαι.

» Χαιρετίσματα πολλὰ στὴν Φρανσίν. Καὶ σὲ σένα, χρυσή μου μαννούλα, τὰ πιὸ τρυφερὰ φιλιά μου.

Μαΐτέ».

«Ραμπάτ, 30 Νοεμβρίου

» Ἀγαπητή μου Μαΐτέ,

» Δυὸ κάρτες σου σ' ἕνα ὁλόκληρο μῆνα! Σίγουρα δὲν πολυκουράζεσαι στὴν ἀλληλογραφία μαζί μου, κι' ἀναρωτιέμαι ἂν ἐκεῖ πέρα στὴν Ἀμερικὴ ἔχῃς τόσες ἐπιτυχίες ποὺ σὲ κάνουν νὰ παραμελῇς τοὺς παληοὺς φίλους σου. Εὐτυχῶς μαθαίνω νέα σου ἀπὸ τὴ μαμά μου ποὺ εἶν' ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἐγκατάστασί της κοντὰ στὴ μητέρα σου.

» Ἡ δουλειά μου μὲ τραβάει πάρα πολύ, τὸ Μαρόκο μοῦ φαίνεται μιὰ χώρα γεμάτη δυνατότητες ποὺ θἄθελα νὰ συζητήσουμε οἱ δυό μας. Ἐλπίζω πολὺ νὰ πάρω μιὰ ἄδεια κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ σὲ ἰδῶ στὸ Παρίσι, ἀφοῦ ὅπως μοῦ γράφουν θἆσαι καὶ σὺ ἐκεῖ τὸν ἴδιο καιρό. Ἔχω μάλιστα κάνει κάτι προκαταρκτικὲς ἐνέργειες καὶ ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ σοῦ μεταφέρω κάποιες πολὺ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ περισσότερα αὐτὴ τὴ στιγμή.

» Καταθέτω τὰ σέβη μου στὰ πόδια τῆς Τόνιας, τὴν ἐκτίμησί μου εἰς τὸν εὐτυχῆ της σύζυγον.

» Δικός σου πάντα, ἀγαπητὴ Μαΐτέ.

Μάρκ».

Ἡ Μαΐτὲ ποὺ δὲν ἦταν φυσικὰ φιλύποπτη, δὲν ἔκλεινε ποτὲ τίποτα μὲ τὸ κλειδί. Ὅμως μιὰ - δυὸ φορὲς τῆς φάνηκε πὼς εἶχαν ψάξει τὰ συρτάρια τοῦ κομμοῦ της καὶ τοῦ γραφείου της.

Ἔβαλε λοιπὸν αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ Μὰρκ στὸ τσεπάκι μιᾶς τσάντας ποὺ σπάνια ἄφηνε ἀπὸ τὰ χέρια της.

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Καθημερινὸ θεατρικό, λογοτεχνικό, κινηματογραφικὸ κ. καλλιτεχνικὸ ρεπορτάζ

Κινηματογραφικὰ νέα

Η "ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑ ΤΩΝ ΠΟΘΩΝ" ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΑΛ. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΛΙΝΤΟ (Βενετίας). Σεπτέμβριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἐγγράψει δύο φίλμ στὸ ὡς τὴν ὥρα κακομοιριασμένο Φεστιβὰλ τοῦ Κινηματογράφου. Καὶ μὲ τὸ «Καροτσάκι γιὰ μωρό», ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο ἰαπωνικὰ φίλμς, ἔκλεισε ἡ πρώτη ἑβδομὰς τοῦ Φεστιβάλ. Εἴδαμε ἑπτὰ φίλμς ἀπὸ τὰ δεκατέσσαρα ποὺ ἐνεκρίθησαν νὰ προβληθοῦν. Καὶ στὰ ἑπτὰ αὐτὰ φίλμς, τὰ κακὰ φίλμς, ἀνῆλθον εἰς τέσσαρα: Τὸ γιουγκοσλαβικὸ «Εἴμαστε ἄνθρωποι», τὸ Ἀγγλικό, «Ἡ ἱστορία τῆς Ἔστε Κοστέλλο», τὸ Μεξικανικὸ «Οἱ ἄγριοι» καὶ τὸ Ἰαπωνικὸ «Καρροτσάκι γιὰ μωρό». Γιατὶ καὶ τὸ Ἰαπωνικὸ φίλμ ὑπῆρξε ἀξιοθρήνητο. Καὶ εἶναι κρῖμα γιατὶ στὴν ἀρχὴ τὸ φίλμ φαινότανε πολὺ καλό. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὡς τὰ μισὰ ὑπέσχετο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐβλέπαμεν ἕνα καλὸ φίλμ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μέση καὶ πέρα, ἡ κατάστασις ἀντὶ νὰ διορθωθῇ πρὸς τὸ καλλίτερο, πῆρε τὸν κάτω δρόμο. Καὶ παρ' ὅλην τὴν συμπάθειαν ποὺ προκαλοῦσε ἡ Ἰαπωνικὴ ἀποστολὴ ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ ἔργον καὶ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὶς τιμητικὲς θέσεις ποὺ διατίθενται κάθε βράδυ γιὰ τὴν ἀντιπροσωπεία τοῦ φίλμ ποὺ προβάλλεται, παρ' ὅλην λέμε τὴν καλὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ, ἡ ἀγανάκτησις πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἡ ὁποία ἐνέγραψε τὸ φίλμ στὸ Φεστιβάλ, μετεβλήθη σὲ συρίγματα. Ἔτσι ἐξέπνευσε ἄλλη μιὰ ἐλπίδα μας.

Τὴν ἑπομένην, ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ πρώτου ἀπὸ τὰ δύο Ἰταλικὰ φίλμς, «Τὰ ὄνειρα στὸ συρτάρι». Τὰ δύο αὐτὰ φίλμς ἔχουν ἔρθει εἰς τὴν Βενετίαν μὲ ὅλον τὸν διαφημιστικὸν θόρυβο ποὺ ξέρουν τόσο καλὰ οἱ Ἰταλοὶ νὰ κάνουν. Ἔχουν παρουσιασθῆ ὡς ἔργα ἀξιώσεων. Ὁ σκηνοθέτης Ρενάτο Καστελλάνι θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους σκηνοθέτας τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Καὶ ὅτι εἶναι ἕνας περίφημος σκηνοθέτης τὸ ἀπέδειξε ἀκριβῶς μὲ «τὰ ὄνειρα στὸ συρτάρι». Μὲ μιὰ ἀφελῆ ὑπόθεσι, μὲ ἠθοποιοὺς σχεδὸν ἀγνώστους, μὲ μέσα μᾶλλον φτωχικά, κατάφερε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ἄφθονα χειροκροτήματα εἰς τὸ τέλος. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ πῇ ὅτι τὰ «Ὄνειρα στὸ συρτάρι» εἶναι ἕνα μεγάλο φίλμ. Εἶναι ἕνα κοινό, κοινότατο φίλμ, στὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ αὐτὸς ὁ νεορωμαντισμός, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἰταλικοῦ φίλμ. Μετὰ τὸν ρεαλισμό, τὸν ἀπόλυτο ρεαλισμὸ τῶν πρώτων μεταπολεμικῶν χρόνων, φθάνουμαι τώρα εἰς τὸν ἀπόλυτο ρωμαντισμό. Ὅλη ἡ ὑπόθεσις τοῦ φίλμ δὲν πιάνει παρὰ λίγες γραμμές: μιὰ φοιτήτρια τῆς Χημείας, ἡ Λουτσία, καὶ ἕνας φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, ὁ Μάριο, γνωρίζονται στὴν Παβία, μιὰ πανεπιστημιακὴ πόλι τῆς Ἰταλίας καὶ ἐρωτεύονται. Μὲ παιδιάστικη ἀφέλεια ἀποφασίζουν νὰ παντρευτοῦν. Καὶ παντρεύονται. Σὲ λίγο ἡ Λουτσία περιμένει ἕνα μωρό. Καὶ ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές της. Ὁ Μάριο συνεχίζει καὶ παίρνει θριαμβευτικὰ τὸ δίπλωμά του. Διορίζεται γιατρὸς σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Λομβαρδίας. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων τρέχει νὰ σώσῃ μιὰ ἑτοιμόγεννη κατὰ τὴν ἀπουσία του ἡ γυναῖκα του πεθαίνει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τοκετοῦ ἀφίνοντάς του ἕνα κοριτσάκι. Ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν καμβᾶ μὲ εὐχάριστα εὑρήματα, ἔχει γυριστῆ ὁλόκληρο τὸ φίλμ. Καὶ ἡ νεαρὴ ἠθοποιὸς Λέα Μασσάρι ποὺ παίζει τὸν ρόλο τῆς Λουκίας, δίδει ὅλον τὸν ἑαυτόν της στὴν ἑρμηνεία τοῦ ρόλου της. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, ἂν θέλωμε νὰ μιλήσωμε γιὰ «τέχνη». Σὲ ἕναν δευτερεύοντα ρόλον τοὐναντίον ἡ Κοζέττα Γκρέκο καταφέρνει ν' ἀξιοποιήσῃ ἀπόλυτα τὴν προσωπικότητά της.

Παράλληλα μὲ τὸ κυρίως Φεστιβάλ, δίδονται ὅπως ἐγράψαμε, διάφορα φίλμς τὰ ὁποῖα ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐνέκρινε, σὲ ἕνα Τμῆμα λεγόμενον Πληροφοριακό. Στὸ Τμῆμα αὐτὸ ἀκριβῶς πρόκειται νὰ προβληθῇ καὶ τὸ ἑλληνικὸ φίλμ ἡ «Λιμνοθάλασσα τῶν Πόθων». Ἀλλὰ τὸ Πληροφοριακὸ Τμῆμα τοῦ Φεστιβὰλ ἔχει ἤδη παρουσιάσει φίλμ ἀσυγκρίτως ἀνώτερα ἀπὸ τὰ κυρίως Φεστιβάλ. Στὸ Τμῆμα αὐτὸ εἴδομε μεταξὺ ἄλλων ἕνα «ντοκυμαντὲρ» γιὰ τὸν ἀνώδυνο τοκετό. Ὀφείλεται εἰς τὴν γαλλικὴν παραγωγὴ καὶ ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὴ τὸν ἄφθαστο Ζὰν Γκαμπέν. Εἶναι ἕνα ντοκυμαντέρ, χωρὶς νὰ εἶναι. Γιατὶ ἡ ὅλη ὑπόθεσις, τὸ παίξιμο, τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ κάθε ἄλλο παρὰ τὴν σφραγίδα τοῦ «ντοκυμαντὲρ» ἔχει. Εἶναι ἕνα πράγματι καλὸ φίλμ. Ὁ τίτλος του εἶναι «Ἡ περίπτωσις τοῦ Ἰατροῦ Λωράν».

Εἰς τὸ Πληροφοριακὸ Τμῆμα τοῦ Φεστιβὰλ πρόκειται νὰ προβληθῇ ἐπίσης καὶ ἕνα Αἰγυπτιακὸ φίλμ, μὲ τὸν τίτλον «Οἱ γυναῖκες τῆς ζωῆς μου». Μία αἰγυπτιακὴ ἀποστολὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ διαφημίσῃ τὰς προόδους τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Κινηματογράφου. Δίδει «κονφερὰνς ντὲ Πρέςς», κάνει δεξιώσεις, ἐργάζεται. Ἡ ἀποστολὴ μένει εἰς τὸ Ὀτὲλ ντὲ Μπαίν, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ Ἐξέλσιορ, εἶναι τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λίντο. Τί καλὰ θὰ ἦταν ἐὰν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἔπαιρνε λίγο σοβαρώτερα τὰ ζητήματα, ὅπως τοὐλάχιστον κάνουν οἱ φίλοι μας Αἰγύπτιοι...

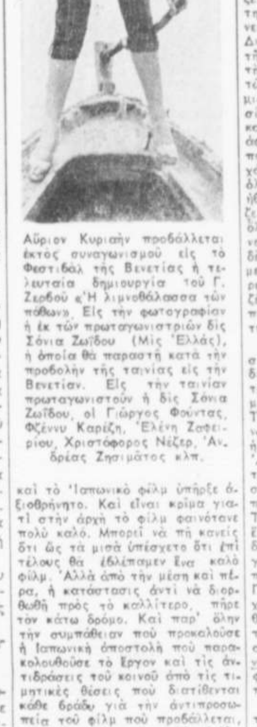

Αὔριον Κυριακὴν προβάλλεται ἐκτὸς συναγωνισμοῦ εἰς τὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας ἡ τελευταία δημιουργία τοῦ Γ. Ζερβοῦ «Ἡ λιμνοθάλασσα τῶν πόθων». Εἰς τὴν φωτογραφίαν ἡ ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν δὶς Σόνια Ζωΐδου (Μὶς Ἑλλάς), ἡ ὁποία θὰ παραστῇ κατὰ τὴν προβολὴν τῆς ταινίας εἰς τὴν Βενετίαν. Εἰς τὴν ταινίαν πρωταγωνιστοῦν ἡ δὶς Σόνια Ζωΐδου, οἱ Γιῶργος Φούντας, Φζέννυ Καρέζη, Ἑλένη Ζαφειρίου, Χριστόφορος Νέζερ, Ἀνδρέας Ζησιμάτος κλπ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΑΛΕΞ. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

17ον

Ὑποθέτω πὼς πρόκειται νὰ μ' ἀπολύσῃ. Δὲν φαντάζομαι πὼς θὰ μοῦ χαρίσῃ εἴκοσι λίρες γιὰ τὶς δυὸ ἑβδομάδες ποὺ θὰ περάσῃ στὸ Παρίσι.

—Καὶ τί θὰ κάνω;

—Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Θὰ φυλάξετε τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἴσως αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρέσει;

Στὴ σκέψι πὼς ὁ Σάρεκ εἶναι ἀρκετὰ κουτὸς ὥστε νὰ μ' ἀφίσῃ μόνο μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ σπίτι, τὰ μηλίγγια μου ἀρχίζουν νὰ σφυροκοποῦν.

—Καὶ ἡ κυρία Σάρεκ; Δὲν μπορεῖ νὰ φυλάξῃ τὸ σπίτι μόνη της; λέω.

—Ἡ κυρία μὲ συνοδεύει.

Ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ πὼς δὲν ἦταν τόσο κουτός.

—Θέλετε λοιπὸν νὰ μείνω στὸ σπίτι, νὰ ταΐζω τὰ πουλερικὰ καὶ νὰ κρατάω τοὺς κλέφτες σὲ ἀπόστασι;

—Ἀκριβῶς. Εἶναι δυὸ χρόνια ποὺ ἡ γυναῖκα μου δὲν τὰ εἶδεμε. Τὰ πουλερικά, τὸ νοικοκυριό, δὲν τὴν ἄφιναν νὰ κάνῃ τὸ πιὸ μικρὸ ταξιδάκι. Καταλαβαίνετε; Τῆς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνα στὸ Παρίσι στὸ προσεχές μου ταξίδι. Θὰ φροντίζετε γιὰ τὰ πουλερικά, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Θὰ εἶσθε ἐλεύθερος· Ἴσως θὰ μπορῆτε νὰ κάνετε καὶ λίγο νοικοκυριό. Ναί; Σᾶς ἀφίνω τὸ ἀμάξι. Μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιῆτε, ἀρκεῖ νὰ γυρίζετε σπίτι πρὶν νυκτώσῃ. Νὰ μὴν ἔρθουν οἱ ἀλεποῦδες νὰ μοῦ κλέψουν τὰ κοτόπουλά μου. Μὲ καταλαβαίνετε;

—Καὶ βέβαια! Ἀλλά... δὲν μπορῶ, ἀλήθεια, νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο; Ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὶς ὑποθέσεις σας, παραδείγματος χάριν; Ὄχι;

Μοῦ ρίχνει μιὰ λοξὴ ματιὰ καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Κυττάξτε τὰ πουλερικά μου. Οἱ ὑποθέσεις μου εἶναι αὐστηρὰ προσωπικές. Δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτα γιὰ νὰ [illegible] Ἡ Ἔμμυ ξέρει τί θὰ κάνῃ.

— Ἤθελα ἁπλῶς νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου.

—Δὲν ἀμφιβάλλω. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

⁂

Δὲν ἔχω δουλειὰ αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα. Κάθουμαι στὸ γραφεῖο, καπνίζω τὸ ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο καὶ ξεφυλλίζω τὸ «Ἤβνιγκ Στάνταρντ», ὡς ποὺ ξέρω πιὰ τοὺς τίτλους ἀπέξω.

Ὁ Σάρεκ καὶ ἡ Ἔμμυ εἶναι κλεισμένοι στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ δὲν θὰ βγοῦν παρὰ τὴν ὥρα ποὺ κλείνουν τὰ γραφεῖα. Μιά, δυὸ φορές, κόλλησα τ' αὐτί μου στὴν πόρτα ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ διακρίνω παρὰ ἕναν ψίθυρο ἀπὸ ὁμιλίες. Ὡς τόσο ξέρω πὼς ὁ Σάρεκ δίνει ὅλες τὶς ὁδηγίες καὶ παραγγελίες σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χοντρὸ τέρας καὶ σκάω ἀπ' τὸ κακό μου ποὺ εἶν' αὐτὴ καὶ ὄχι ἐγὼ ποὺ θ' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ ἀφεντικό, ὅσο θὰ λείψῃ. Ἀλλὰ δὲν γίνεται τίποτα. Στὸ τέλος, δύσκολα μπορῶ νὰ γίνω ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης του ὅταν δὲν μὲ γνωρίζει παρὰ ἀπὸ τέσσερης μέρες. Αὐτὸ ποὺ ἀρχίζω νὰ σκέπτωμαι, εἶναι ἂν δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸν πείσω νὰ μὲ πάρῃ γιὰ θετὸ γυιό του, ἀντὶ νὰ χτυπιέται γιὰ ἕναν διάδοχο, ποὺ ἡ γυναῖκα του δὲν θὰ τοῦ δώσῃ ποτέ, βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιὰ γι' αὐτό. Εἶμαι εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν κι' αὐτός, σίγουρα, θἆναι ἑξήντα. Θὰ γινόμουνα ἕνας σπουδαῖος γυιὸς καὶ θὰ τοῦ ἔδειχνα πὼς εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸν βοηθήσω καὶ νὰ τὸν διαδεχθῶ. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπαιτοῦν καιρὸ καὶ ὑπομονή. Ἤδη μὲ συμπαθεῖ ἀρκετά. Ἀλλὰ ἀνάμεσα στὸ καλὸ αὐτὸ αἴσθημα καὶ στὴν υἱοθεσία, δηλαδὴ στὴν κληρονομιά, ὑπάρχει ἕνας ὁλόκληρος κόσμος. Θὰ δοῦμε...

Κατὰ τὶς ἔξη καὶ μισή, βγαίνουν ἀπ' τὸ γραφεῖο. Ὁ Σάρεκ εἶναι τυλιγμένος μὲ τὸ φρικτό του ἐκεῖνο παλτὸ καὶ καπνίζει ἕνα ποῦρο. Ἡ Ἔμμυ μοιάζει μ' ἕναν γάτο ποὺ καταβρόχθισε ἕνα καναρίνι καὶ μὲ κυττάζει μ' ἕναν θριαμβευτικὸ μορφασμὸ ποὺ μοῦ δίνει ἰδέες φόνου.

—[illegible]με. Ἂς πηγαίνουμε.

Σηκώνουμαι.

—Ἂν μὲ χρειασθῇ σ' ὅ,τι δήποτε ἡ μὶς Πήλ—λέω μ' ὅλο τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ— θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί της...

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΜΟΝΟΝ

στὸ ραφεῖον «ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» ὑφαίνονται καὶ μαντάρονται παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν [illegible] κάψιμο, σχίσιμο, τσέπες [illegible] σκοροφάγωμα, ἐφθαρμένοι γιακάδες. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καπαρντίνες παρ' ἀρίστων τεχνιτῶν ποὺ τὰ κάνουν καινούργια. Ὁδὸς Δώρου 5Γ', 1ον πάτωμα ΣΤΑΥΡΟΥ ΛΩΛΗ Τηλέφ. 55-314.

Μουσικὰ ΝΕΑ

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΜΙΝΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Σήμερον εἰς τὰς 8.30 μ. μ. εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, θὰ κάνῃ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν ἡ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Μιννεαπόλεως. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὰ ἔργα:

Μότσαρτ «Γάμοι τοῦ Φίγκαρο» Εἰσαγωγή. Μπετόβεν «Συμφωνία ἀρ. 3 «Ἡρωική». Μπάρμπερ «Μήδεια». Ρέβελ «Δάφνις καὶ Χλόη» δεύτερη σουΐτα.

Τὸ πρόγραμμα τῆς δευτέρας συναυλίας ποὺ θὰ δοθῇ τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ εἰς τὰς 8.30 μ. μ. ἐπίσης εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, περιλαμβάνει Τὴν Κλέφτρα Κίσσα τοῦ Ροσσίνι, τὸ κοντσέρτο γιὰ Ὀρχήστρα τοῦ Μπέλλα Μπάρτοκ, τὴν σύνθεσιν τοῦ Κόουελ, μουσικὴ γιὰ ὀρχήστρα 1957 σὲ παγκόσμιο πρώτη ἐκτέλεσι καὶ τὴν «Θάλασσα» τοῦ Ντεμπισύ.

*

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Ἡ δὶς Γιολάντα Τατσόγλου, κατόπιν τριετοῦς φοιτήσεως στὴν Μουσικὴ Ἀκαδημία τῆς Ρώμης «Ἁγία Καικιλία», ἔδωσε μὲ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τὶς διπλωματικές της ἐξετάσεις καὶ ἐξελέγη ἀμέσως ἀπὸ τὸν διάσημον συνθέτην Τζὰν Κάρλο Μενόττι γιὰ νὰ «κρεάρῃ» τὸν πρῶτον ρόλον στὴ νέα του κωμικὴ ὄπερα «Ἴλ Λάμπρα Ε λὰ Τζιτέλλα», ὅπου ἡ ἐμφάνισίς της ἐπροκάλεσιν ἐντελῶς ἰδιαίτερη αἴσθησι. Ἡ δὶς Τατσόγλου ἔλαβεν ἐπίσης μέρος στὴν παράστασι τοῦ «Τροβατόρε», στὸ θέατρο «Τζιακόμινι Λατίνα», ὑποδυθεῖσα τὸν ρόλο τῆς Ἀτσουτσέινα καὶ ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία, τόσο μὲ τὴν ὡραία φωνή της, ὅσο καὶ μὲ τὴν θεατρικὴ της τέχνη.

Οἱ Ἰταλικὲς ἐφημερίδες γράφουν ἐνθουσιαστικὰ γιὰ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὑπὸ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο «Γιολάντα Ντὶ Τάσσο» καὶ ὅλοι προβλέπουν ἕνα λαμπρὸ μέλλον—ἔχει ἤδη προτάσεις ἀπὸ πολλοὺς ἰμπρεσσάριους.

Ἡ δὶς Τατσόγλου ὑπῆρξεν ἐπὶ πενταετίαν μαθήτρια τῆς Σχολῆς Τραγουδιοῦ καὶ Μελοδραματικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Κίμωνος Τριανταφύλλου στὸ Ὠδεῖον «Ἀθηνῶν», ὅπου εἶχεν ἤδη διακριθῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της.

*

«ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ ΝΑ ΤΑ ΜΑΘΟΥΜΕ»

Ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Ι. Δ. Κολλάρου καὶ Σία ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον τῆς κ. Ἀγνῆς Ρουσσοπούλου «Θέλουμε ὅλα νὰ τὰ μάθουμε». Τὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχει τὴν ὕλην τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολίτου ἐπεξειργασμένη διὰ παιδιὰ 10—12 ἐτῶν. Αἱ θεωρητικαὶ ἔννοιαι παρουσιάζονται κατὰ τρόπον ἐπαγωγὸν σύμφωνα μὲ τὰς προσλαμβανούσας παραστάσεις τῶν παιδιῶν μὲ εὔθυμα ἐπεισόδια καὶ τίτλους ποὺ δὲν θυμίζουν διδασκαλίαν. Τὸ βιβλίον κοσμοῦν σκίτσα καὶ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον. Διαβάζεται σὰν παραμύθι.

Θεατρικὰ νέα

ΕΜΕΙΩΘΗ ΚΑΤΑ 50 0/0 Ο ΦΟΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΕΨΗΦΙΣΘΗ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΝ

Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ κ. Δ. Χέλμης, ἀνεκοίνωσε σήμερον εἰς τὸν συνεργάτην τῆς «Βραδυνῆς» κ. Ἰ. Φερμάνογλου, τὰ ἑξῆς:

— Ἔπρεπε νὰ κάνω κάτι διὰ τοὺς πτωχοὺς καλλιτέχνας καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι τελικῶς τὸ ἐπέτυχα. Τὸ νομοσχέδιον διὰ τὴν μείωσιν τοῦ φόρου τοῦ μουσικοῦ θεάτρου κατὰ 50% ἀντὶ 40%, ὡς ἐπρόκειτο ἀρχικῶς ἐπὶ τῆς σημερινῆς κλίμακος, ἐψηφίσθη χθές».

Ἡ νέα φορολογία τοῦ μουσικοῦ θεάτρου θὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ΟΙ ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ἐγνώσθη ὅτι, οἱ συγγραφεῖς κ.κ. Τραϊφόρος καὶ Βασιλειάδης, θὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα... ἐκπαιδευτικὸ ταξίδι μὲ τὸ «Ὀλυμπία» διὰ Νέαν Ὑόρκην, ἀπὸ ὅπου καὶ θὰ ἐπανέλθουν μὲ τὸ ἴδιον ὑπερωκεάνειον, χωρὶς νὰ παραμείνουν ἐκεῖ. Τὸ ταξίδιον τῶν αὐτὸ εἶναι σχετικὸν μὲ τὸ νέον ἔργον τοῦ θεάτρου «Κυβέλη», «Ἐν πλῷ», τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται ἐπὶ ἑνὸς ὑπερωκεανείου.

Η ΧΘΕΣΙΝΗ 200ή ΤΟΥ «ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΟΥ»

Εἰς τὸ θέατρον «Σαμαρτζῆ» ἑωρτάσθη χθὲς ἡ 200ή παράστασις τοῦ ἔργου τοῦ κ. Στ. Φωτιάδη «Ὁ Θηριοδαμαστής». Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἑταιρίας Θεατρικῶν Συγγραφέων κ. Δημ. Γιαννουκάκης, προλογίζων τὴν παράστασιν, ἐτόνισεν ὅτι αἱ 200 παραστάσεις ἑνὸς ἔργου ἀποτελοῦν μεγάλην νίκην διὰ τὸν συγγραφέα του. Ἐν συνεχείᾳ ἐξῆρε τὴν διορατικότητα τοῦ θιασάρχου κ. Σαμαρτζῆ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν κάμψιν ποὺ παρουσίασε τὸ ἔργον κατὰ τὰ μέσα τῆς περιόδου, ἀπεφάσισε νὰ τὸ κρατήσῃ ἕως τὸ τέλος τῆς περιόδου. Καὶ ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ — προσέθεσε μὲ χιοῦμορ ὁ κ. Γιαννουκάκης — ἦτο εὐεργετικὴ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἴδιον καὶ διὰ τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τήν... Ἐφορείαν ἀκόμη.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Θηριοδαμαστοῦ» κ. Φωτιάδης (ἀριστερά), ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου, ὁ συνεργάτης μας κ. Δ. Γιαννουκάκης καὶ ὁ Μίμης Φωτόπουλος.

ΘΙΑΣΟΣ ΒΕΜΠΟ —ΜΑΚΡΗ ΓΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Χθὲς ὑπεγράφησαν τὰ ὁριστικὰ συμβόλαια μεταξὺ τοῦ θεατρικοῦ ἐπιχειρηματίου κ. Γ.

Βέμπου καὶ τοῦ δημοφιλοῦς πρωταγωνιστοῦ Ὀρέστη Μακρῆ δυνάμει τῶν ὁποίων καθιεροῦται τὸ ὁριστικὸν σχῆμα τοῦ θιάσου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὸ ἑξῆς τὴν Σοφίαν Βέμπο καὶ τὸν Ὀρέστην Μακρῆν θὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων «Κυβέλης» καὶ «Βέμπο». Ὁ θίασος Σοφίας Βέμπο — Ὀρέστη Μακρῆ συνεστήθη γιὰ χρονικὸ διάστημα τεσσάρων θεατρικῶν περιόδων, ἤτοι διὰ μίαν διετίαν καὶ θὰ ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν του κατὰ τὴν τρέχουσαν χειμερινὴν περίοδον εἰς τὸ θέατρον «Κυβέλης» συνεχίζων τὴν μεγάλην ἐφετεινὴν ἐπιτυχίαν τῶν κ.κ. Δ. Τραϊφόρου — Δ. Βασιλειάδη «Στουρνάρα 288», ἐν συνεργασίᾳ μὲ ἅπαντα τὰ ἐκλεκτὰ στελέχη τὰ ὁποῖα ἤδη διαθέτει τὸ θέατρον «Βέμπο», ἐκτὸς τοῦ ἀποχωρήσαντος Χρήστου Εὐθυμίου.

ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΚΑΛΟ

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς μουσικῆς σκηνῆς, Καλὴ Καλό, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, συνεπλήρωσε τὸν νέον θίασον μουσικῆς κωμῳδίας, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἀρχίσῃ παραστάσεις ἐντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου, εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Θέατρον Θεσσαλονίκης. Εἰς τὸν θίασον μετέχουν, ἡ Ἀλέκα καὶ ἡ Στέλλα Στρατηγοῦ, ἡ Βάσω Μεταξᾶ, ὁ Χρυσοχόος, ὁ Σπαρίδης, ὁ τενόρος Κρῖνος, πιθανῶς δὲ καὶ ἡ Μπέμπα Δόξα.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου τὸ Στρατιωτικὸν θέατρον Θεσσαλονίκης θὰ μετονομασθῇ εἰς «Θέατρον Καλῆς».

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΩΝ

Κατόπιν τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας ποὺ ἐσημείωσαν αἱ τελευταῖαι παραστάσεις τῶν παγοδρομιῶν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», ἀπεφασίσθη ὅπως παραταθῇ ἡ παραμονή των εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ μίαν ἀκόμη ἑβδομάδα. Αἱ ἑσπεριναὶ παραστάσεις δίδονται εἰς τὰς 9.30 μ.μ. καὶ αἱ ἀπογευματιναὶ Τετάρτην καὶ Κυριακὴν εἰς τὰς 7 μ.μ.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀνηγγέλθησαν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην οἱ γάμοι τῆς ἠθοποιοῦ Μαίρης Βασιλάκη, μὲ γνωστὸν ἐργοστασιάρχην ὑποδημάτων.

Ἡ Σοφία Βέμπο καὶ ὁ Ὀρέστης Μακρῆς κατὰ χθεσινὴν φωτογραφίαν των.

ΟΙ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ Θ' ΑΠΟΣΧΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΡΑΤΙΚΑΣ ΛΗΨΕΙΣ

Ἡ συνελθοῦσα τὴν 4ην τρέχ. μηνὸς ἔκτακτος Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Ε.Τ.Ε.Κ. μετὰ εἰσήγησιν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπὶ τῆς στάσεως τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ἔναντι διαφόρων δικαίων αἰτημάτων της καὶ μετὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συζήτησιν ἀπεφάσισε παμψηφεί:

1) Ὅπως ἅπαντα τὰ μέλη της ἀπόσχουν ἀπὸ πᾶσαν ἐργασίαν ἔχουσαν σχέσιν μὲ κρατικὴν ἐκδήλωσιν, ὡς λῆψις ἐπικαίρων καὶ τουριστικῶν ταινιῶν κινηματογραφήσεις ἀφίξεως ἢ ἀναχωρήσεως ἐπισήμων προσωπικοτήτων, ἀνταποκρίσεις κινηματογράφου καὶ τηλεοράσεως καὶ ἀπὸ πάσης ἐπεξεργασίας τούτων, ὁπουδήποτε αὕτη γίνεται.

2) Μέλος τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένως δὲν θὰ ἐπειθάρχει εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, θὰ διαγράφεται πάραυτα καὶ ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν Ε.Τ.Ε.Κ. δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τῆς μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ἐπανεγγραφῆς του εἰμὴ μόνον κατόπιν ἀποφάσεως Γεν. Συνελεύσεως.

3) Ἀπαγορεύεται εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Τ.Ε.Κ. ἐπὶ ποινῇ παραπομπῆς των εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἡ οἱαδήποτε συνεργασία μὲ μέλη τῆς διαγραφέντα διὰ τὴν ὡς ἄνω αἰτίαν.

4) Ἐκλέγεται ἐπιτροπὴ ἀγῶνος ἀπὸ τούς: Λουΐ Χέπ, Κωνστ. Τζιβραΐλην, Γρηγόρ. Δανάλην, Γαβριὴλ Λόγγον, Ἀναστ. Μελετόπουλον, Τάσον Ζωγράφον, Δημ. Ματθιόπουλον, Κωνστ. Κοραῆν, Ἀνδρ. Ἀναστασᾶτον, Εὐάγγελον Καραμανίδην, Γεράσ. Καλογεράτον καὶ Στέφ. Σκοπελίτην, ἵνα μεριμνήσῃ, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸ Δ.Σ. τῆς Ε.Τ.Ε.Κ. διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως.

*

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΟΡΟΔΡΑΜΑ

Ἡ κυρία Ραλλοῦ Μάνου, διευθύντρια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Χοροδράματος», ἐκλήθη εἰς τὴν Μακρυνίτσαν νὰ παρακολουθήσῃ μίαν ἐνδιαφέρουσαν καὶ παναρχαίαν λαϊκὴ γιορτή, ποὺ ἐδόθη ἐκεῖ. Ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν Βόλον, ἐδέχθη πρότασιν μεταβάσεως τοῦ «Ἑλληνικοῦ Χοροδράματος» εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν διὰ σειρὰν παραστάσεων. Ἐλλείψει καταλλήλου χειμερινοῦ θεάτρου, ἀπεφασίσθη ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ νὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν εἰς ἕνα ἀπαράμιλλον εἰς ὀμορφιὰν τοπίον, ὅπου θὰ δημιουργηθῇ πρὸς τοῦτο πρόχειρον ὑπαίθριον θέατρον.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ «Ἑλληνικὸν Χορόδραμα» τοῦ ὁποίου καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς ἐφέτος εἶναι ὁ κ. Μάνος Χατζιδάκις, ἑτοιμάζει τὰς ἀπὸ πέρυσι καθιερωθείσας χορευτικὰς παραστάσεις.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Βραβεῖον Τηλεπαθείας τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὥρας 9—1 καὶ 4—7 μ.μ. ὁδὸς Στουρνάρα ἀριθ. 29, ἔναντι Πολυτεχνείου. Τηλέφ. 34.257

Στομαχολόγος — Ἐντερολόγος ΙΑΤΡΟΣ
Ν. Δ. ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΑΚΗΣ
Δέχεται 9—12, ὁδὸς Τήνου 17 (τόδλλεῦ Πατησίων, στάσις Κεφαλληνίας). Τηλ. 814.082

10 λεπτὰ ἀπὸ τὸ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
Διατίθενται λίγα οἰκόπεδα ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸ ἐγκεκρ. σχέδιον. Μικρὴ προκαταβολὴ — πολλὲς δόσεις.
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 — ΚΤΕΜΑ

"ΚΕΝΤΡΟΝ"
ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ — ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ — ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΡΥΘΜΙΚΗΣ — ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ
(Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Κράτους)
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΗΡΧΙΣΑΝ
Πληρ.: Παρὰ τῇ γραμματεία τοῦ Κέντρου, ΚΑΡΟΛΟΥ 8α (ἔναντι θεάτρου Σαμαρτζῆ) -Τηλ. 56.789

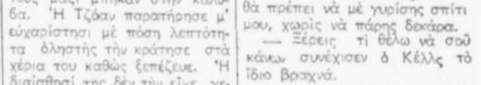

12ον

Ὕστερα τὴν βοήθησε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο κι' οἱ δυό τους μαζὶ μπῆκαν στὴν καλύβα. Ἡ Τζόαν παρατήρησε μ' εὐχαρίστησι μὲ πόση λεπτότητα ὁ ληστὴς τὴν κράτησε στὰ χέρια του καθὼς ξεπέζευε. Ἡ διαίσθησί της δὲν τὴν εἶχε γελάσει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μπορεῖ νἆταν ὁ πιὸ τρομερὸς κακοποιὸς τῆς περιφέρειας, μπορεῖ τὰ ἐγκλήματά του νἆταν ἀπαίσια. Οἱ τρόποι του ὅμως δείχναν ὅτι κάποτε πιὸ παληὰ εἶχε ἀναμιχθῆ σὲ καλύτερο περιβάλλον. Ἡ κοπέλλα καταλάβαινε καλὰ ὅτι ἂν ἤθελε νὰ μὴ πάθῃ κακό, θἄπρεπε νὰ φροντίζῃ νὰ φέρνῃ στὴν ἐπιφάνεια ὅ,τι καλὸ ὑπόλοιπο εἶχε μείνει θαμμένο μέσ' στὸν Κέλλς. Γιατὶ ἡ τύχη της ἐξαρτιόταν τώρα ἀπ' τὴ λεπτὴ κλωστὴ ποὺ ἕνωνε τὸν Κέλλς μὲ τὸ παρελθόν του, μὲ μιὰ καλύτερη ζωή. Ἂν ἡ κλωστὴ αὐτὴ ἔσπανε θὰ γινόταν ἕρμαιο στὸ βίαιο πάθος του στὸ ὁρμητικό του ἔνστιχτο ποὺ δὲν θὰ γνώριζαν πιὰ κανέναν ἔλεγχο.

—Εἶσαι ἕνας πολὺ εὐγενικὸς ληστής, τοὖπε μόλις βρεθῆκαν μέσ' τὴν καλύβα.

Φάνηκε σὰν νὰ μὴν πρόσεξε ἢ νὰ μὴν ἄκουσε τὴν παρατήρησί της. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἦταν στυλωμένο πάνω της, μετρῶντας την ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια, σὰν νἄθελε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ὕψος της.

— Δὲν ἤξερα ὅτι εἶσαι τόσο ψηλή. Φτάνεις μέχρι τὸν ὦμο μου, τῆς εἶπε.

Ἡ Τζόαν τὸν κύτταξε φευγαλέα κι' ἔπειτα κοκκίνισε.

— Κι' εἶσαι πολὺ ὄμορφη, συνέχισε ὁ Κέλλς. Τὸ ξέρεις;

—Λιγάκι. Ἂν κι' οἱ φίλοι μου δὲν τολμοῦν νὰ πάρουν θάρρος μαζί μου. Τοὺς κρατῶ σ' ἀπόστασι. Πάντως δὲν περίμενα ν' ἀκούσω κομπλιμέντα ἀπὸ τὸν Τζὰκ Κέλλς τῆς Λεγεῶνας τῶν Συνόρων.

—Τῆς Λεγεῶνας; ἀναφώνησε ἔκπληκτος ὁ ληστής. Ποῦ στὸ διάβολο τ' ἄκουσες τὸ ὄνομα αὐτό;

—Δὲν τ' ἄκουσα, τὄβγαλα μόνη μου μὲ τὸ νοῦ μου.

—Χμ! ἔκανε σκεφτικὸς ὁ Κέλλς. Αὐτὸ ποὺ σκαρφίστηκες δὲν εἶναι κι' ἄσχημο. Ἴσως νὰ τὸ χρησιμοποιήσω.

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ βυθίζοντας τὸ βλέμμα του στὸ δικό της, τὴν πλησίασε. Ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της κι' ἔπειτα [illegible] τ' ὄνομά [illegible]

Ἡ κοπέλλα [illegible] ματιά του [illegible] ἔργα σὰν [illegible] πάγο. Ἀ[illegible] μείνη τὸ [illegible] μεγάλη [illegible] κείνη τὴ [illegible] φευγαλέα [illegible] εἶχε ἀτεν[illegible] πολλὴ ὥρ[illegible] θἄπρεπε [illegible] ράκια στὸ [illegible] προσώπου του. Τὴ φορὰ τούτη κύτταζε μέσ' τὴ γυμνὴ ἄβυσσο τῆς γκρίζας λίμνης τῶν ματιῶν του, μὲ θάρρος ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀνυποψία καὶ τὴν ἄγνοια ἑνὸς ἀθώου, ἄπραγου κοριτσιοῦ.

—Τζόαν! ἐπανέλαβε ἐκεῖνος κι' ἡ φωνή του ἔγινε παράξενα μαλακή. Ξέρεις γιατί σ' ἔφερα ἐδῶ;

—Μὰ ναί.... μοῦ τὧπες, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ σταθερότητα ποὺ τρόμαξε καὶ τὴν ἴδια. Θὲς νὰ μ' ἀνταλλάξῃς μὲ χρυσάφι... Καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ πρέπει νὰ μὲ γυρίσῃς σπίτι μου, χωρὶς νὰ πάρῃς δεκάρα.

— Ξέρεις τί θέλω νὰ σοῦ κάνω, συνέχισεν ὁ Κέλλς τὸ ἴδιο βραχνά.

— Νὰ μοῦ κάμῃς; ἀποκρίθηκε σὰν ἠχὼ ἡ κοπέλλα, χωρὶς ὅμως νὰ προδώσῃ τὸ τρεμούλιασμα τῆς καρδιᾶς της. Δέν... δὲν ξέρω... οὔτε τὸ σκέφτηκα... Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν θὰ μοῦ κάνῃς κακό, ἔ; Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν δὲν ἔχῃ ὁ θεῖος μου χρυσάφι γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα.

Ὁ ληστὴς τὴν τράνταξε δυνατά. Τὸ ὕφος του, τώρα, ἄλλαξε. Ἔγινε πιὸ σκοτεινό.

— Ξέρεις τί ἐννοῶ; πρόφερε ὑποχωρητικά.

— Ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Τζόαν σταθερὰ καὶ μὲ μιὰ παράξενη τόλμη δοκίμασε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ πιάσιμό του. Ἐκεῖνος ὅμως τὴν ἔσφιξε δυνατώτερα.

— Πόσο χρονῶν εἶσαι; τὴ ρώτησε.

— Δεκαεφτά, τοῦ ἀπάντησε μὲ παιδιάστικη ἀφέλεια. Δὲν ἔλεγε ὅμως τὴν ἀλήθεια. Παρ' ὅλο τὸ μπόϊ της καὶ τὴ σωματικὴ της διάπλασι, τὸ ὕφος της τὴν ἔδειχνε μικρότερη. Καὶ ἡ γυναικεία της πονηριὰ τῆς ἔλεγε τώρα, νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ κρύψῃ μερικὰ χρόνια.

— Δεκαεφτά! ἔκανε ἀναπηδῶντας ὁ Κέλλς. Σοβαρὰ μιλᾷς;

Τῆς ἀνασήκωσε τὸ πηγούνι περιφρονητικά. Ἡ κοπέλλα ἔμεινε βουβή.

— Καὶ σὲ νόμιζα γι' ἀληθινὴ γυναῖκα πρόφερε ἀπογοητευμένος ὁ ἀρχιληστής. Σ' ἔκανα τουλάχιστον εἰκοσιδύο χρονῶν. Δεκαεφτὰ μ' αὐτὸ τὸ σῶμα! Ἀπίστευτο!

Ἡ Τζόαν ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της νὰ κοκκινίζουν. Τὸ ψέμα ποὖχε πῆ τὴν ἐνοχλοῦσε τώρα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νἄχε κάνει ἀλλοιῶς.

Ὁ Κέλλς ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ ἕνας στεναγμός.

— Εἶσαι κοριτσάκι, συνέχισε. Παιδὶ ἀκόμη. Τί μπορεῖ νὰ ξέρῃς;

Καὶ λέγοντας ἔτσι τὴν ἄφησε ἐλεύθερη, σπρώχνοντάς την μακρυὰ σχεδὸν μὲ κακία, [illegible] καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόθο ποὖχε δῆ λίγο πιὸ πρίν, νὰ ζωγραφίζεται καθαρὰ στὸ γκρίζο βλέμμα τοῦ Κέλλς.

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο "ΠΛΟΥΤΟΣ" ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΘΙΑΣΟ ΚΟΥΝ ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Ὁ «Πλοῦτος» δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπιτυχεῖς κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνη. Κυρίως ὁ συγγραφεὺς δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ μῦθο κατὰ βάθος, ποικίζοντάς τον μὲ πλοκὴ πλούσια κι' ἐνδιαφέρουσα. Ἐπίσης τὰ κωμικὰ στοιχεῖα εἶναι περιωρισμένα κι' ὄχι πάντοτε ἐναργῶς διασκεδαστικά. Στατικότης πολλὴ ὑπάρχει καὶ λόγια ἀρκετὰ καὶ σάτιρα συγκεκριμένη ἐναντίον ὡρισμένων μελῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τοῦ Ε' π.Χ. αἰῶνος, ποὺ, φυσικά, εἶναι ἀκατανόητη στὸ σημερινὸ θεατή. Εἶναι σὰν νὰ γράφῃ ὁ κ. Γιαλαμᾶς ἕνα νούμερο ἐπιθεωρήσεως, ποὺ νὰ σατιρίζει τὶς καταχρήσεις τοῦ Παπαεμμανουὴλ στὸ Σισμανόγλειο. Τί θέλετε νὰ καταλάβῃ ὁ θεατὴς τοῦ ἔτους 4.000 ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως;

Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνη ἀναφέρονται σὲ συγκεκριμένα πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ γεγονότα τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. Ἐπὶ πλέον, τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀντιμετωπίζονται σατιρικῶς πίσω ἀπὸ πρῖσμα ὡρισμένο, δεδομένου ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἦταν φανατικὸς ὀπαδὸς τῆς ὀλιγαρχικῆς ἀντιπολιτεύσεως, ποὺ δὲν ἄφηνε τὴ δημοκρατικὴ κυβέρνησι τοῦ Περικλέους καὶ τῶν διαδόχων του σὲ χλωρὸ κλαρί. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι στὸν «Πλοῦτο», ὁ ὑπερσυντηρητικὸς τὰ πολιτικὰ φρονήματα, (πατρίς, θρησκεία, οἰκογένεια!), ἀλλὰ ὑπερριζοσπάστης τὴν λογοτεχνικὴν ἔκφρασιν Ἀριστοφάνης, διακωμωδεῖ τοὺς ἐπισήμους θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ τοὺς ἱερεῖς τους, κατὰ τρόπον ἀσεβέστατο. Σημεῖα τῶν καιρῶν... Κανείς, τότε, δὲν ἐνωχλήθηκε κι' ἡ πολιτεία δὲν ἐνόχλησε τὸν συγγραφέα. Λίγα, ὅμως, χρόνια ἀργότερα ὁ Σωκράτης καταδικάσθηκε σὲ θάνατο, ἐπειδὴ καινὰ δαιμόνια (δηλαδὴ θεοὺς) εἰσηγαγεν στὴν πολιτεία. Εὐτελὴς πρόφασις τοῦ κυβερνῶντος κόμματος, γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῇ ἕνας ἐπικίνδυνος στηλιτευτὴς τῆς κυβερνητικῆς διαφθορᾶς. Τίποτα δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τότε στὴν ὀλβίαν Ἑλλάδα. Δὲν πάει νἄχῃς χύσει τὸ αἷμα σου στὸ Γράμμο, πολεμῶντας τοὺς συμμορίτες; Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διακυβέρνησι ὁποιουδήποτε κόμματος τῆς Δεξιᾶς, γιὰ νὰ σοῦ κολλήσουν τὴ ρετσινιὰ τοῦ κομμουνιστῆ...

Οἱ κωμωδίες τοῦ Ἀριστοφάνη ἐπαίζοντο, στὴν ἐποχή τους, κατὰ τ[illegible] ξεκαρδιστικὰ στ[illegible] τῶν ἀθανάτων κι' ἀκαλλιέργητον ὄχλο τῶν Ἀθηνῶν. («Ἂν νομίζετε πὼς καὶ οἱ 500.000 κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος ἦσαν πνεύματα ραφιναρισμένα, πλανᾶσθε πλάνη «κιτράν»!). Ἄν, τὶς ἀνεβάσουμε σήμερα ἀκριβῶς μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, οὔτε ἀμυδρὸν χαμόγελον θὰ διεγράφετο στὰ χείλη οὐδενὸς συγχρόνου Ἀθηναίου. Μόνον καμμιὰ ἑκατοστὴ «ἐπαΐοντες» —καὶ ἄκρως αἰσθητικοὶ— θὰ αἰσθανθοῦν τὴν αὐστηρῶς ἐγκεφαλικὴν τέρψιν τῆς πιστῆς ἐπαναλήψεως ἐν Κ' αἰῶνι π. Χ., ἑνὸς θεάματος τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. Συνεπῶς καλῶς ἔπραξαν οἱ κ.κ. Α. Σολωμὸς καὶ Κ. Κοὺν νὰ μεταφέρουν τὰ ἀριστοφάνεια κείμενα στὴν ἀντίστοιχη σημερινὴν ἀτμόσφαιρα. Συγκεκριμένως γιὰ τὸν «Πλοῦτο», ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Κάρολος Κοὺν στὸ θέατρο τοῦ Πάρκου, ἀναφέρω μιὰ λεπτομέρεια: Ὁ χορὸς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀριστοφάνη, «ὠρχεῖτο κόρδακα ἀσεμνότατον», ἱκανὸν νὰ προκαλέσῃ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειὰς καὶ θήλεος πιθήκου. Ἦταν δὲ ὁ κόρδαξ χορὸς πολὺ διαδεδομένος, ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ποὺ τὸν χόρευε ὁ Ἕλλην λαουτζῖκος στὰ κρασοκαταννυκτικὰ τοῦ γλέντια. Μὲ ποιὸν χορὸ λαϊκὸ τοῦ σημερινοῦ μας λαουτζίκου, θὰ ὑποκαταστήσουμε τὸν κόρδακα; Μόνον μὲ τὸ ρεμπέτικο· τὸ ὁποῖον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶναι ἀπείρως σεμνότερο ἀπὸ τὸν προπάτορά του κόρδακα... Ὀρθῶς, λοιπόν, ὁ κ. Κούν, ἔβαλε τὸ χορὸ νὰ «ρεμπετίζῃ» ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε «ἐκορδακίζετο». Καὶ πολὺ προσφυῶς, ὁ Μάνος Χατζιδάκης συνώδευσε τὸν ρεμπέτικο χορὸ μὲ σκοποὺς προσιδιάζοντας στὸ σημερινό μας λαὸ καὶ παιγμένους σὲ ἔγγραφη τύπου ρομβίας. Ὀρθότατα ὁ Κούν, ἀπέδωσε τὸν ἀριστοφάνειο πληρωμένο ἐραστὴ γηραιῶν κυριῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, μὲ τὸν ἀντίστοιχο «νταβατζῆ» τῆς ἐποχῆς τῶν κ.κ. Καραμανλῆ, Βενιζέλου, Παπανδρέου, Καρτάλη καὶ Μαρκεζίνη. Ἕνα δὲν ἔκανε ὀρθό, ὁ Κάρολος Κούν: μιὰ κι' ἀπεφάσισε νὰ «συγχρονίσῃ» τὸν Ἀριστοφάνη, ἔπρεπε νὰ τὸ πάῃ πέρα ὡς πέρα. Δὲν ἐννοῶ, βέβαια, τὴν ἱστορικὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ., ποὺ ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ παραμείνῃ. Ἐννοῶ τὰ πλατύτερο ὕφος τῆς παράστασης, ποὺ διατηροῦσε κάτι ἀπὸ τὴ συμβατικότητα τοῦ κλασσικοῦ — καὶ ἰδίως τῶν κωμωδιῶν τοῦ Σαίξπηρ, κατὰ διδασκαλίαν Κούν. Ἔλειπε ἡ φυσικότης τῶν λαϊκῶν Ρωμιῶν, ἀπὸ ὁποία τόσο πολὺ φρόντισε ὁ Ἀριστοφάνης νὰ διατηρήσῃ στὸ κείμενό του. Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ ὁ Κάρολος Κοὺν τὴ ξωρίσε κάπως ὅλ' αὐτά, σὲ τρόπο ποὺ ν' ἀναδίνουν ὀσμὴ σχολαστικῆς θεατρικῆς φιλολογίας. Ἰδιαίτερα [illegible] τὸ ὕφος τῆς ἀπαγγελίας, τὸν καταρρυθμὸ τῶν ἠθοποιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα σημαντικὰ μέρη τοῦ κειμένου νὰ διαφύγουν τὶς ἀκουστικὲς δυνατότητες τοῦ ἀκροατῆ. Οἱ Ἕλληνες τοῦ λαοῦ, ντάν πάντα, μιλοῦν ἀργὰ καὶ σταράτα, ἀκριβῶς ὅπως ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑποκρίνεται τὸν νταβατζῆ. Ἂν αὐτὸς ὁ τόνος καὶ ρυθμὸς εἶχαν ἐπιβληθῆ σ' ὅλη τὴν παράστασι, τὸ πρᾶγμα θὰ πήγαιναν πολὺ καλύτερα.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ στάθηκαν στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Σημειώνω ἰδιαιτέρως τὴν ἱκανοποιητικώτατην ἀπόδοσι τῶν κ. κ. Χριστίδη, Μπάκα καὶ Λαγάνη. Ἀπὸ τὴ μουσικὴ τοῦ Μάνου Χατζηδάκη, θὰ ἐπιθυμοῦσα ὁπωσδήποτε καὶ θὰ μᾶς κατατυραννήσῃ, δίκην Γαρυφάλου στ' αὐτί, τὸ θαυμάσιο στὸ εἶδος του [illegible] ἀρχῆς καὶ τοῦ φινάλε. [illegible] τῆς Μόραλης ἔστησε ἕνα σκηνικὸ ποὺ στέκεται πλάϊ στοὺς καλύτερους πίνακες τοῦ ἐξαίρετου αὐτοῦ ζωγράφου. Καὶ τὰ κοστούμια του, ἱστορικῶς ἀκριβῆ, μαρτυροῦσαν τὴν καλαισθησία τοῦ δημιουργοῦ τους.

ΑΠΡΟΣΙΤΟ... Ἡ Στὸ δρόμο ΤΗΣ ΖΩΗΣ

◆

Θὰ ὠφελήσῃ ἆρά γε τὸν κόσμο σὲ τίποτα αὐτὴ ἡ «ἰατρικὴ θέσις», ποὺ ὑποστήριξε στὸ Λονδῖνο ὁ χειρουργὸς σὲρ Ο' Τζίλβυ, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ εὐτυχία εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ καρκίνου, τῆς φυματιώσεως καὶ τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου;

«Μοῦ ἐδόθη ἐπανειλημμένως ἡ εὐκαιρία — εἶπε ὁ Ἄγγλος γιατρὸς — κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σαράντα ἐτῶν τῆς σταδιοδρομίας μου, νὰ διαπιστώσω, ὅτι ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος δὲν προσβάλλεται ποτὲ ἀπὸ καρκίνον. Ἀντιστρόφως, πάλιν ἐσημείωσα, ὅτι οἱ κακοήθεις ὄγκοι ἐμφανίζονται συνήθως ὕστερα ἀπὸ ἰσχυρὸν κλονισμόν: οἰκονομικὲς στενοχώριες, θάνατος προσφιλοῦς προσώπου κλπ. Εἶμαι, κατὰ συνέπειαν, πεπεισμένος ὅτι ἡ στενοχώρια δημιουργεῖ ἀνωμαλία στὴ λειτουργία τῶν ἐγκεφαλικῶν κέντρων, ποὺ ρυθμίζουν τὴν ἰσορροπίαν τῆς κυτταρικῆς ἀναπαραγωγῆς, ἐνῶ ἡ χαρὰ ἐπηρεάζει τὰ κέντρα ποὺ ἐλέγχουν τὸν ὁρμονικὸν μεταβολισμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ».

Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ζῇ μὲ τὴν ἀγωνία τῆς φοβερῆς μάστιγας κι' ὁ καθένας ἀναζητάει μὲ λαχτάρα στὴν ἐφημερίδα του μιὰ καινούργια πρόοδο στὸν τομέα τῶν ἐρευνῶν ἐναντίον τοῦ καρκίνου. Καὶ νὰ ξαφνικὰ αὐτὸς ὁ σὲρ Ο' Τζίλβυ, ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς πῇ σὰν συμπέρασμα:

«Ὁ καλλίτερος, λοιπόν, τρόπος γιὰ νὰ νικηθῇ ὁ καρκίνος εἶναι τὸ ν' ἀποβοῦν οἱ ἄνθρωποι εὐχαριστημένοι γιὰ τὴν τύχη τους».

Ἡ τελευταία αὐτὴ παράγραφος δὲν φαντάζομαι ποτὲ ὅτι ὑπονοεῖ τὴν γενικὴ βελτίωσι τῶν ὅρων ζωῆς. Γιατὶ τὸ νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν τύχη του, εἶναι ἐντελῶς ἄλλο ζήτημα. Βλέπομε φτωχοὺς ποὺ ἀποκοιμοῦνται καὶ ξυπνοῦν μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα καὶ πλούσιους ποὺ δὲν ξεζαρώνουν ποτὲ τὰ φρύδια. Περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑλικὴ κακομοιριά, ἡ ψυχικὴ φθείρει τὸν ὀργανισμό.

Ἡ ἀπαισιοδοξία, ἡ ἀπληστία ἀποτελοῦν σκιάχτρα γιὰ τὴν εὐτυχία, ποὺ δὲν τὴν ἀφήνουν νὰ ξεπροβάλῃ οὔτε ἀπὸ μακρυά.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ζοῦν σὲ μιὰν ἀδιάκοπη ὑπερένταση ποὺ τοὺς κάνει νὰ μὴ σταματᾶνε τὴ γκρίνια μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους. Βασανίζουν καὶ βασανίζονται, ἐνῶ θὰ μποροῦσαν νὰ χαίρωνται τὴ ζωή τους καὶ νὰ δημιουργοῦν τὴ χαρὰ γύρω τους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὶς μεγάλες λῦπες δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ θέλησί μας νὰ τὶς ἀποφύγουμε. Αὐτὴν ὅμως τὴν ἀτέλειωτη ἁλυσίδα ἀπὸ παράλογες κι' ἀδικαιολόγητες στενοχώριες, ἂν βάζαμε ὅλη μας τὴ δύναμι, δὲν θὰ μπορούσαμε τάχα νὰ τὴν σπάσουμε, προτοῦ μᾶς τσακίσῃ ἐκείνη μὲ τὸ καθημερινό της σφίξιμο;

Φοβᾶμαι πολὺ πὼς ὄχι.

«Ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι μιὰ κατάστασι, ἀλλὰ ἕνα ταλέντο», ἔχει πῇ κάποιος πολὺ σοφά.

Κι' ἕνα τόσο σπάνιο ταλέντο! Ἔτσι, τὸ συμπέρασμα τοῦ Ἄγγλου χειρουργοῦ εἶναι μᾶλλον ἀνώφελο. Ἂν τὸ προληπτικὸ ἐμβόλιο τοῦ καρκίνου πουλιόταν στὰ φαρμακεῖα, ὅσο καὶ πανάκριβο, κάποιος τρόπος θὰ ὑπῆρχε νὰ τὸ προμηθευθοῦν ὅλοι. Ἂν ὅμως πρέπει νὰ τὸ βροῦμε μέσα μας, τότε σίγουρα γιὰ τοὺς πιὸ πολλοὺς θὰ εἶναι μᾶλλον ἀπρόσιτο...

Ε. Α. Ν.

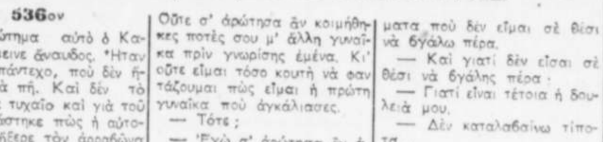

536ον

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὁ Κατσώνης ἔμεινε ἄναυδος. Ἦταν τόσο ἀναπάντεχο, ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Καὶ δὲν τὸ λογάριασε τυχαῖο καὶ γιὰ τοῦτο ὑποψιάστηκε πὼς ἡ αὐτοκράτειρα ἤξερε τὸν ἀρραβῶνα του μὲ τὴ Μαρία Σοφιανοῦ.

Οὔτε σ' ἀρώτησα ἂν κοιμήθηκες ποτές σου μ' ἄλλη γυναῖκα πρὶν γνωρίσῃς ἐμένα. Κι' οὔτε εἶμαι τόσο κουτὴ νὰ φαντάζουμαι πὼς εἶμαι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγκάλιασες.

— Τότε;

— Ἐγὼ σ' ἀρώτησα ἂν ἀγαπᾶς καμμιὰ στὴν πατρίδα μάτια ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ βγάλω πέρα.

— Καὶ γιατί δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ βγάλῃς πέρα;

— Γιατί εἶναι τέτοια ἡ δουλειά μου.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα...

— Οἱ γυναῖκες ὅταν ἀγα-

536

Πὼς εἶχε προδοθῆ ἀπὸ κάποιο καὶ πὼς τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἀπόμενε εἶναι νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ στάθηκε ἡ πρώτη, ἡ ἄμεση ἀντίδρασι στὸ ξαφνικὸ καὶ τόσο δηλωτικὸ ρώτημα τῆς Αἰκατερίνης... Γρήγορα ὅμως ἡ πρώτη αὐτὴ ἀντίδρασι ὑποχώρησε. Ἡ ξυπνάδα εἶπε τὸ λόγο της.

Ὁ Κατσώνης κατάφερε πολὺ ἐπιδέξια νὰ κρύψῃ τὴν δυσάρεστη κατάπληξι ποὺ τοὔκανε τὸ ρώτημα καὶ χαμογέλασε.

— Γιατί γελᾷς; τὸν ρώτησε κάπως αὐστηρὰ ἡ αὐτοκράτειρα.

— Γελῶ γιατὶ τὸ ρώτημά σου, τῆς ἀπάντησε ὁ Κατσώνης, μοῦ φαίνεται παράξενο.

— Γιατί παράξενο;

— Γιατί εἶναι ἀταίριαστο στὴν ξυπνάδα σου καὶ τὴν πεῖρα σου.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω... διαμαρτυρήθηκε κάπως αὐστηρὰ ἡ Αἰκατερίνη.

— Κι' ὅμως εἶναι τόσο ἁπλὸ καὶ τόσο φυσικό. Εἶμαι ἕνας ὥριμος ἄντρας καὶ εἶναι φυσικὸ νἄχω γνωρίσῃ καὶ ἄλλες γυναῖκες πρὶν ἀπὸ σένα...

— Τὸ ρώτημά μου δὲν ἀναφέρεται σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες. σου καὶ ἂν ἔχῃς κανένα σοβαρὸ δεσμό.

Ὁ Κατσώνης πάλι χαμογέλασε.

— Σὲ παρακαλῶ δὲν θέλω νὰ γελᾷς ὅταν σὲ ρωτῶ. Μοῦ δίνεις τὴν ἐντύπωσι πὼς εἰρωνεύεσαι.

— Δὲν γελῶ, ἀλλὰ δὲν σοῦ κρύβω πὼς ἀπορῶ μὲ τὴ διάθεσί σου νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ σκηνή. Λοιπὸν τί θέλεις νὰ μάθῃς;

— Τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς σου.

— Δὲν ἔχω μυστικά. Σὰν ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀντάμωσα καὶ δυὸ καὶ τρεῖς κοπέλλες ποὺ νὰ μὴ συγκινήσανε μονάχα τὴν ἐπιδερμίδα μου καὶ νὰ μιλήσανε καὶ στὴν ψυχή μου. Κι' ἀκόμα μπορεῖ καὶ κάποια κοπέλλα νὰ μ' ἀγάπησε. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, πράγματα φυσικὰ στὴ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ποὺ δὲν θὰ ποῦν τίποτα.

— Γιατί δὲν θὰ ποῦν τίποτα;

— Γιατί οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ μένα, δὲν εἶναι γιὰ τέτοια πράγματα... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄφησα ποτὲ τὴν καρδιά μου νὰ μὲ σύρῃ σὲ πράμ- ποῦν ἕνα ἄντρα καὶ τὸν παντρευτοῦν τὸν θέλουνε κοντά τους στύλο τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ πατέρα τῶν παιδιῶν τους. Τὸν παίρνουν γιὰ νὰ τὸν χαίρουνται καὶ νὰ τὸν νοιώθουνε καθημερινὰ προστάτη τους... Μπορῶ ἐγὼ νὰ δώσω σὲ μιὰ γυναῖκα αὐτὰ τὰ πράματα;

— Καὶ γιατί δὲν μπορεῖς;

— Γιατί εἶμαι ἕνας κουρσάρος. Σήμερα ζῶ καὶ αὔριο σκοτώνουμαι. Εἶμαι ἀδιάκοπα μέσα στὴ φωτιὰ καὶ τὴν ἀντάρα τοῦ πολέμου. Ἄντρες σὰν καὶ μᾶς δὲν εἴμαστε γιὰ τέτοια πράγματα. Δὲν εἴμαστε νοικοκυραῖοι. Εἴμαστε κουρσάροι. Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, τὸ κορίτσι ποὺ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου θὰ κινδυνεύῃ ἀδιάκοπα νὰ σκλαβωθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου. Μπορῶ νὰ παρατήσω τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ κάθουμαι νὰ φιλάω μιὰ γυναῖκα καὶ μερικὰ παιδιά; Λίγο καιρὸ εἶμαι ἐδῶ, κανενὸς τὸ κακὸ δὲν θέλω καὶ ὅμως ὅλοι οἱ παλατιανοὶ κάνουνε ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουνε...

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Κείμενο: ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΑΣΙ ΤΗΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ ΖΟΡΓΚΕ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΝ ΜΑΣ κ. Π. ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΤΟΝ ΜΕ ΒΑΣΙΝ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

140ον

—Ἐλησμονήσατε τίποτε; ἐρώτησεν ὁ Τανάκα.

— Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλη μου τιμὴ ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ δεχθῆτε νὰ φᾶμε μαζὶ τὴν προσεχῆ Παρασκευή. Θὰ τηλεφωνήσω γιὰ νὰ σᾶς τὸ ξαναθυμίσω.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Καὶ γιὰ μένα θὰ εἶναι μεγάλη τιμὴ καὶ εὐχαρίστησι.

—Ἂν δὲν εἴχετε ἀντίρρησι θὰ ἐκαλοῦσα στὴ συντροφιά μας καὶ τὴν συνάδελφό μου, τὴ νεαρὴ Σουηδὴ ποὺ γνωρίσατε τὶς προάλλες στὸ πάρτυ τῆς πρεσβείας. Τὴ θυμᾶσθε; Τὴν Ἐσθὴ Μπιργκίτ;

—Ναί, ναί, τὴν θυμοῦμαι.

—Εἶναι μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρου γυναῖκα ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ κουβεντιάζῃ μαζί σας. Ὕστερα ἀπὸ τὴ γνωριμία σας μοῦ ἔλεγε πὼς σήμερα εἶναι τόσο λίγοι οἱ πραγματικὰ μορφωμένοι ἄνθρωποι ὥστε εἶναι ἀληθινὴ ἀπόλαυσι νὰ τοὺς κάνῃ κανεὶς παρέα. Γι' αὐτὸ ἔκανα τὴ σκέψι νὰ τὴν καλέσω καὶ κείνη, ἂν τὸ θέλετε καὶ σεῖς...

—Καὶ γιατὶ ὄχι; Βεβαιότατα. Θὰ χαρῶ πάρα πολὺ μάλιστα.

Τὸ δειλινὸ τῆς ἰδίας ἡμέρας ποὺ ἡ Κιγιόμι ἐπισκέφθηκε τὸν τραυματισμένο φίλο της, μπροστὰ στὸ μικρὸ νοσοκομεῖο τῆς Τογιοχάρα ἐσταμάτησε ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Ἰαπωνικοῦ ναυαρχείου. Ὁ ναύτης ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ἐκατέβηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἐβγῆκε δὲ ἀμέσως ἕνας λαμπροστολισμένος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Ἦταν ὁ πλοίαρχος Νομούρα.

Ἡ ἀδελφὴ ποὺ τὸν ὑποδέχθηκε στὴν εἴσοδο τὸν ὡδήγησε ἀμέσως στὸ γιατρό. Ἐκεῖ τοῦ διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ τοῦ Ράβενσμπουργκ καὶ τὴν παρεία τῆς ἀναρρώσεώς του.

—Ξέρετε, εἶναι πολὺ φίλος μου ὁ Γερμανὸς διπλωμάτης, εἶπεν ὁ βαρῶνος. Ἔμαθα τὸ ἀτύχημά του καὶ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα.

Ὁ γιατρὸς προσφέρθηκε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὁ ἴδιος στὸ δωμάτιο τοῦ τραυματισμένου. Μόλις ἐμπῆκαν μέσα καὶ ὁ Ράβενσμπουργκ εἶδε τὸν πλοίαρχο, ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του.

—Βαρῶνε, τοῦ φώναξε. εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά.

— Ἡσυχάστε ἡσυχάστε, καὶ θὰ τὰ ποῦμε ὅλα.

—Γιὰ σᾶς ἐρχόμουνα στὸ ναυαρχεῖον, ὅταν ἔπεσε πάνω μου ἐκεῖνο τὸ διαβολεμένο αὐτοκίνητο. Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ σοβαρό.

Ὁ βαρῶνος ἐκύτταξε τὸν γιατρό, καὶ κεῖνος ἀντελήφθηκε τὸ νόημα τῆς ματιᾶς του καὶ ἀποσύρθηκε γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους.

—Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπαθα κύριε πλοίαρχε, γιατὶ ἔτυχε νὰ λείπῃ ὁ ναυτικὸς μας ἀκόλουθος. Ἂν ἦταν στὴν πρεσβεία ὁ πλοίαρχος Νατσούσιους δὲν θὰ εἴμαστε τώρα ἐδῶ.

—Μὰ τί ἀκριβῶς συνέβαινε; ἐρώτησεν ὁ βαρῶνος καὶ πλησίασε τὸν τραυματισμένο ἕτοιμος νὰ καθήσῃ στὸ κρεββάτι του.

—Γιὰ τὴ συνάντησι τῶν πλοίων μας στὸν νότιον Εἰρηνικό...

Μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Νομούρα ἐταράχθηκε. Ἀντὶ νὰ καθήσῃ στὸ κρεββάτι ἐστάθηκε ὄρθιος πλάϊ στὸν Ραβενσμπουργκ.

—Φαίνεται πὼς ἡ θέσις τῆς συναντήσεως ἐπροδόθηκε, εἶπεν ὁ τελευταῖος.

—Ἐπροδόθηκε; Ἀδύνατον. Ἀδύνατον.

—Πάντως ἄσχετα ἂν ἐπροδόθηκε ἢ ὄχι, κάποιος κατάσκοπος ἔκλεψε τὸ μυστικὸ καὶ τὸ μετέδωσε στὴ χώρα του. Ἔπιασαν τὸ ραδιογράφημα στὸν ἀέρα.

Ὁ Ράβενσμπουργκ ἐξιστόρισεν ὁλόκληρο τὸ ἐπεισόδιον καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν πρεσβευτή του νὰ παρακαλέσῃ νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ τὴν ἔγκαιρην ἐξουδετέρωσι ἐνδεχομένης ἐχθρικῆς ἐνεργείας.

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ συνεννοηθῆτε μὲ τοὺς ἁρμοδίους γιὰ νὰ γίνῃ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῆς συναντήσεως, ἐφόσον ἐπροδόθηκε καὶ τώρα ὁ ἐχθρὸς ξέρει τὸ μυστικό;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Νομούρα ἐσκοτείνιασε. Ἐκύτταξε τὸ ρολόι του καὶ ὅταν εἶδε τὴν ὥρα ἐδάγκωσε τὰ χείλη του.

—Τί λέτε, λοιπόν, κύριε πλοίαρχε, τί λέτε; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ράβενσπουργκ.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἔβγαλε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, παρὰ ἐξακολούθησε νὰ δαγκώνῃ τὰ χείλη του, καὶ νὰ σφίγγῃ τὶς γροθιές του νευρικά.

—Μιλῆστε μου, βαρῶνε, τί λέτε;

—Εἶναι πλέον ἀργὰ παιδάκι μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος μὲ συντριβή. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ μιλᾶμε τὰ πλοῖα μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μέσα καὶ τὰ φορτία τους βρίσκονται στὰ βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἡ εἴδησις τοῦ τορπιλλισμοῦ τοῦ μεγάλου γερμανικοῦ φορτηγοῦ καὶ τοῦ Ἰαπωνικοῦ πετρελαιοφόρου ἔπεσε τὴν ἄλλη μέρα σὰν βόμβα στὴ γερμανικὴ πρεσβεία τοῦ Τόκιο. Ὁ πρεσβευτὴς ἐκάλεσε τοὺς προϊσταμένους τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὸ θλιβερὸ γεγονός.

—Ἄλλη μιὰ φορὰ μᾶς πρόδωσαν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Ὄττ, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιὲς ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι. Κάπου κοντὰ μας φωλιάζει ἕνα φειδί, ποὺ πρέπει νὰ τὸ βροῦμε καὶ νὰ τοῦ κόψουμε τὸ φαρμακερὸ κεφάλι...

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦταν τόσο θυμωμένος ὁ πρεσβευτής. Μιλοῦσε καὶ χτυποῦσε τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο, ἐπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο:

—Θὰ τὸν βροῦμε, ποῦ θὰ πάει;

—Τί τρέλλα πάλι καὶ αὐτὸς ὁ χριστιανός; εἶπεν ὁ Κλάτ, ὁ ἀεροπορικὸς ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας. Ἑκατὸ φορὲς τοῦ εἶχε πῇ: Μὴν τρέχεις τόσο, μὴν τρέχεις τόσο. Θὰ πάθῃς καμμιὰ συμφορά. Καὶ νὰ ποὺ τὴν ἔπαθε. Τώρα τὴν πλήρωσε καὶ κεῖνος, ἀλλὰ καὶ τόσος ἄλλος ἀθῶος κόσμος.

—Μὰ γιὰ ποιὸν λέτε;

—Γιὰ ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τὸν Ράβενσμπουργκ. Ἂν ὁ εὐλογημένος ἔτρεχε λιγώτερο δὲν θὰ τσακιζόταν μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ ἔφθανε νωρὶς στὸ ναυαρχεῖο, ὅπου θὰ συναντοῦσεν ἐγκαίρως τὸν πλοίαρχον Νομούρα, θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν εἴδησι καὶ κεῖνος ἀσφαλῶς θὰ πρόφθανε νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴν ἀποσόβησι τῆς συμφορᾶς.

—Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἁπλό, τὸν διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης Μάϊσιγγερ, ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας τῆς πρεσβείας μὲ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ ὀργή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πάρει τὸ ζήτημα προσωπικό, γιατὶ ἔπεφτε μέσα στὰ ὅρια τῆς δικῆς του ἁρμοδιότητος καὶ θεωροῦσε τὴ διαφυγὴ σὰν ἀτομικὴ προσβολὴ ἐναντίον του. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν ἀγριεμένος περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν πρεσβευτή. Μόνο ποὺ δὲν ἄφηνε τὸ θυμό του νὰ ξεσπάσῃ τόσον ἀνοικτά.

—Πρῶτα - πρῶτα τὸ αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα δὲν ἦταν τυχαῖο, συνέχισεν ὁ Μάϊσιγγερ. Τὸ φορτηγὸ ἔπηγε κι' ἔπεσε πάνω του σὰν στραβό. Ὕστερα καὶ ἂν ἀκόμη ἄλλαζαν τὴ θέσι τῆς συναντήσεως εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ σπεῖρα θὰ εὕρισκε τρόπο νὰ μάθῃ τὴ νέα θέσι... Φαίνεται πὼς τὰ λαγωνικὰ τῶν φίλων μας μᾶς ἔχουν ζώσει γιὰ καλά...

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΑΛΥΣΙΔΑ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟ "ΚΟΝΦΙΝΤΕΝΣΙΑΛ"

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βρίτη, ἀφοῦ συνώδευσε τὴν κόρη της, ποὺ ἦταν τότε ἐννηὰ χρονῶν, στὸ Δουβλῖνο. Ὁ ἀδελφὸς τῆς Τζαίημς συνώδευσε ἔπειτα τὴν Μώρην στὸ Παρίσι καὶ στὴν Ἰσπανία. Στὶς 20 Νοεμβρίου 1953 οἱ δυό τους ἐπέστρεψαν στὸ Λονδῖνο καὶ τὸν Δεκέμβριο ἔφθασαν στὸ Δουβλῖνο, ὅπου ἡ ὡραία Ἰρλανδὴ γιόρτασε τὰ Χριστούγεννα μὲ τὴν οἰκογένειά της. Στὶς 9 Νοεμβρίου τοῦ 1954 ἡ ἠθοποιὸς ἔφθασε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ συνέχισε τὸ ταξίδι της γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ συνήγορος ὑπερασπίσεως τοῦ ἐκδότου Χάρισσον ὅμως ἐπιμένει εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔπηγε μόνο μιὰ φορὰ ἡ γοητευτικὴ στὰρ στὸν Κινέζικο κινηματογράφο. Παραδέχεται ἡ ὑπεράσπισις ὅτι ἔγινε λάθος στὴν ἡμερομηνία καὶ ἡ Μώρην Ὁ Χάρα μετὰ κάποιον δισταγμόν, παραδέχεται, μὲ τὴν σειρὰν της, ὅτι ἔπηγε καὶ μιὰ δεύτερη φορὰ στὸν Κινέζικο κινηματογράφο τὴν ἄνοιξι τοῦ 1954 γιὰ νὰ παραστῇ στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου τῆς «Γενναῖος πρίγκηψ», ἀλλὰ ἐπιμένει ὅτι οὐδέποτε ἔπηγε σὲ κινηματογράφο συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Μεξικανὸ φίλο τῆς Ἐνρίκους Πάρας.

Παρεδέχθη, ἐν τούτοις, ἡ ὡραία Ἰρλανδὴ ὅτι συνδέεται διὰ φιλίας μὲ τὸν Μεξικανὸ βιομήχανο, ὅπως καὶ μὲ ἄλλους Μεξικανούς.

Μετὰ τὴν κατάθεσίν της ἡ Μώρην Ὁ Χάρα προέβη εἰς νέας δηλώσεις πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, διεκτραγῳδήσασα τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ δυσφημιστικοῦ ἄρθρου. Διευκρίνισεν ὅτι, ἡ «Κολούμπια Πίκτσαρς», ἡ κινηματογραφικὴ Ἑταιρία μὲ τὴν ὁποία ἔχει ὑπογράψει ἕνα πολυετὲς συμβόλαιο, δὲν τῆς ἔχει δώσει κανένα ρόλο κατὰ τοὺς τελευταίους ἐννέα μῆνες, ἐνῶ τὸ προηγούμενο ἔτος εἶχε γυρίσει γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἰδίας Ἑταιρίας 6 φίλμς.

Τέλος ἡ ὡραία Ἰρλανδὴ καταφανῶς συγκινημένη, ἀνέφερεν ὅτι ἡ κόρη της εὑρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι, καθὼς εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ὑπερασπίσῃ, εἰς τὸ Λύκειον ποὺ φοιτᾷ, τὴν τιμὴν τῆς μητέρας της.

Ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιον ἐξέτασιν προέκυψεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν τὸ ξάπλωμα μιᾶς γυναικὸς ἐπάνω σὲ τρεῖς ἀπὸ τὶς καρέκλες ποὺ ὑπῆρχον εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 35 θεωρεῖο τοῦ Κινέζικου κινηματογράφου τοῦ Χόλλυγουντ.

ΚΑΙ Η ΝΤΟΡΟΘΥ ΝΤΑΝΤΡΙΤΖ

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐκλήθη νὰ καταθέσῃ καὶ ἡ περίφημη μιγὰς «Κάρμεν» Ντόροθυ Ντάντριτζ. Μικροκαμωμένη, ἀλλὰ μὲ τέλειες σωματικὲς ἀναλογίες, ἐμφανίζεται στὴν αἴθουσα, καταδιωκομένη ἀπὸ μιὰ στρατιὰ ὀπερατὲρ καὶ φωτογράφων. Φοροῦσε ἕνα ρὸζ ταγιὲρ καὶ στὸν γιακὰ της ἔχει καρφιτσωμένα μερικὰ φρέσκα μυγκέ.

Ἡ Ντόροθυ Ντάντριτζ ἀρνεῖται ὅτι «ἔπηγε εἰς τὸ δάσος» μὲ τὸν λευκὸ μαέστρο Ντάνιελ Τέρρυ, ὅπως διηγήθηκε ὁ τελευταῖος εἰς τὸ «Κονφιντένσιαλ». Ἐξήγησεν ὅτι ὁ μαέστρος Τέρρυ εἶναι λευκὸς καὶ ὅτι στὸ δάσος τῆς περιοχῆς τῆς λίμνης Ταχὸε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν οἱ μαῦροι. Καὶ προσέθεσεν ὅτι θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῇ μ' ἕνα λευκό, ὅταν στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε δὲν τῆς ἐπέτρεπαν οὔτε νὰ κατεβῇ στὴν τραπεζαρία, ἀλλὰ τὴν ὑποχρέωναν νὰ τρώγῃ στὸ δωμάτιό της. Παραδέχθηκε ὡστόσο ὅτι ἀντήλλαξε μερικὲς λέξεις μὲ τὸν ἀχιμουσικὸ Τέρρυ, ἀλλὰ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ ὅτι ἔμεινε πολλὴ ὥρα μαζί του ἐγιὰ νὰ σκανδαλίσῃ τὶς μέλισσες καὶ τὰ πουλιά», ὅπως ἔγραψε τὸ «Κονφιντένσιαλ».

Lucio Manisco

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Πρώτη στάσις Κυψέλης 34 Β'. Ὧραι ἐπισκέψεως 9-1 καὶ 4-6½ τηλ. 812.278

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

288ον

—Ἔλα καὶ τρελλαθήκαμε... τοῦ εἶπε ὁ Σαρανταίνας.

—Μοῦ φαίνεται πὼς τούτη τὴ φορὰ τὴν ἔχουμε πάθει.

—Εἶναι ὁ Μπόσκος.

—Ἔτσι φαίνεται. Δὲν τὸν εἶδα μ' ἄκουσα τὰ καραούλια ποὺ νὰ μιλᾶνε γιὰ δάκτυλο...

Κάθησε χάμω γιατὶ εἶχε πολὺ κουρασθῆ. Ὁ Σαρανταίνας κάθησε κι' αὐτὸς καὶ ρώτησε:

—Λοιπόν, γιὰ κρένε...

—Εἶναι ὁ ἄτιμος ὁ ἀρβανίτης. Ἔχει ἀσκέρι μεγάλο ποὺ πιάνει ὅλες τὶς ράχες καὶ τὶς κορφές, ἀπὸ τὴ Βαλαώρα μέχρι πέρ' ἀπ' τὸ Καρπενήσι. Ἔχει ζωσμένα τ' Ἄγραφα γιὰ νὰ μὴ μπορούμε νὰ περάσωμε πέρα...

—Ποῦθε τἄμαθες αὐτά;

—Δυὸ ἀρβανίτες μιλοῦσανε δυνατὰ σ' ἕνα μετερίζι..... Καὶ λογαριάζανε τί θὰ κάνανε τὰ γρόσια ποὺ τοὺς εἶχε τάξει ὁ Μπόσκος ἅμα μὲ πιάνανε ζωντανό...

—Ζωντανὸ σὲ θέλει;

—Ζωντανὸ καὶ τοὺς τἄχει τῆ. Χίλια γρόσια [illegible] γιὰ νὰ μὲ βάνῃ στὸ χέρι....

Κι' ὁ Μπόμπιρας πρόσθεσε γελῶντας:

—Ἔτσι μοὔρχεται νὰ πάω ἐκτός μου νὰ πιαστῶ γιὰ νὰ πάρω τὰ χίλια γρόσια.

Στὴ μικρὴ μάζωξι ποὺ κάνανε ἔφτασε κι' ἡ Δεσποινιώ. Εἶδε τὸν Μπόμπιρα κι' εὐχαριστήθηκε, ἄκουσε τὰ χαμπέρια καὶ στενοχωρέθηκε μὰ ὄχι πολύ.

—Μέχρι ἐδῶ ἤτανε, εἶπε. Κάποια μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ [illegible] οἱ ἐχθροί. [illegible] μᾶς [illegible] σανε.

—Δὲν μᾶς ζώσανε ἀκόμα, εἶπε ὁ Μπόμπιρας. Δὲν θὰ μείνουμε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα νὰ καρτεράμε τὸν θάνατο. Θὰ σπάσουμε τὸ ζωνάρι ποὺ μᾶς ἔχουνε πλέξει κι' ἂν δὲν τὸ σπάσωμε, ἂν δὲν τὸ τσακίσωμε νὰ περάσωμε πέρα, ὅσοι περάσωμε, ὁ θάνατος θὰ μᾶς βρῇ μὲ τ' ἄρματα στὸ χέρι...

Οἱ ἄλλοι δὲν μιλούσανε κι' ὁ Μπόμπιρας εἶπε ἄλλη μιὰ κουβέντα:

—Κι' ἀκοῦστε με ποὺ σᾶς κρένω, ὁ γύρος τοὺς σκιάζεται τοὺς ἀντρειωμένους. Τοὺς σκιάζεται...

—Τὸ ξέρουν πὼς βρισκόμαστε ἐδῶ; ρώτησε ἡ Δεσποινιώ.

—Φαίνεται νὰ μὴν ξέρουνε τίποτα. Κι' αὐτὸ [illegible] κέρδος μας.

—Σίγουρα. Ὅμως δὲν μποροῦμε τώρα νὰ περάσωμε ἀπὸ κεῖ ποὺ λέγαμε γιὰ νὰ πᾶμε στὸν Ἄη Βλάση...

—Θὰ τραβήξωμε ἴσια ἀπάνω...

—Στὸν Καρβασαρᾶ; Χειρότερα.

258

—Γιατί; Ἴσως νὰ μὴν τὸν φυλᾶνε τὸν Καρβασαρᾶ, πρῶτα-πρῶτα γιατὶ εἶναι πολὺ ψηλὰ καὶ ὕστερις γιατὶ δὲν λογαριάζουνε πὼς θὰ περάσωμε ἀπὸ 'κεῖ.

—Δὲν θὰ μποῦμε στὸν Καρβασαρᾶ, διάτανε, εἶπε ὁ Θύμιος. Ἀπ' ἔξω θὰ περάσωμε καὶ πολὺ ἀνοιχτά· Νύχτα θὰ περπατᾶμε. Ποιὸς θὰ μᾶς πάρῃ χαμπέρι;

Στάθηκε πειστικὸς στὰ λόγια του ὁ Θύμιος. Καὶ μ' ὅλη τὴν κούρασι ποὺ νοιώθανε, Σαρανταίνας κι' ὁ Μπόμπιρας, ἀποφασίσανε νὰ κινήσουνε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, πρὶν ξημερώσῃ.

Ὁ Σαρανταίνας γιὰ πρώτη φορὰ τοῦ γκρίνιασε:

—Ἔκανα τρεῖς ὧρες καὶ τρεῖς νὰ γυρίσω ἔξη...πῶς θὰ χω τὸ κουράγιο νὰ περπατήσω ἀκόμα;

—Νταγιάντα, τοῦ εἶπε ὁ Μπόμπιρας. Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

Καὶ ξεκινήσανε. Ὅμως δὲν εἴχανε βαδίσει καμμιὰ ὥρα, ὅταν τὸ κλεφτόπουλο ποὺ πήγαινε μπροστὰ γύρισε πίσω ἀλαφιασμένο.

—Ἀρβανίτες,....εἶπε.

—Ποῦ;

—Μπροστά μας. Ἀρβανίτες μ' ἄλογα....

—Καβαλλαραῖοι; Λιάπηδες θἆναι.

—Τί θὰ κάνωμε;

—Εἶναι πολλοί;

—Δὲν ξέρω. Στὰ μισοσκότεινα δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς ξεχωρίσω. Ὅμως ἄκουσα πολλὲς κουβέντες καὶ χιλιμιντρίσματα περίσσια...

—Τὸν ἄτιμο τὸν Μπόσκο, ψιθύρισε ὁ Σαρανταίνας. Νὰ μοὔπεφτε στὰ χέρια μου θἆν τοὔστριβα τὸ λαρύγγι σιγά-σιγά....

—Τώρα τί γίνεται;

— Γιουρούσι, πρότεινε ὁ Μπόμπιρας.

—Γιουρούσι μὲ τὴν κούρασι ποὔχουμε;

—Πίσω νὰ πᾶμε δὲν συμφέρει... Μπρὸς νὰ πᾶμε δὲν μποροῦμε... Τί ἄλλο μένει; Ζερβά μας νὰ τραβήξωμε; Εἶναι κάμπος καὶ θὰ φθάσωμε στὴ θάλασσα. Δεξιά μας, βρίσκονται [illegible] κατσούλια τοῦ Μπόσκου. Τί ἄλλο μένει ἀπὸ τὸ γιουρούσι; Ὅσοι [illegible] πεθάνουνε, πεθάνανε. ...ὅσοι μείνουνε στὸ πό... καλὴ ψυχή, Κι' ἄμποτες νἄ'μαι ἀπὸ τοὺς δεύτερους...

—Γιατί τὸ λὲς αὐτό; Μᾶς βαρέθηκες; ρώτησε τρυφερὰ ἡ Δεσποινιώ.

— Βαρέθηκα τὴ ζωή μου, εἶπε ὁ Μπόμπιρας. Οὔτε μιὰ μέρα ἄσπρη... Ὅλες μαυροντυμένες κι' ἄραχνες... Γιουρούσι.

Τότες κι' ὁ Θύμιος κι' ὁ Σαρανταίνας εἴπανε μὲ μιὰ φωνή:

— Γιουρούσι...

Καὶ ἑτοιμαστήκανε. Ὁ Μπόμπιρας κατάστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιο.

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Κείμενο: ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

(Ἀποκλειστικότης «Βραδυνῆς»)

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΝΤΙΟΡ

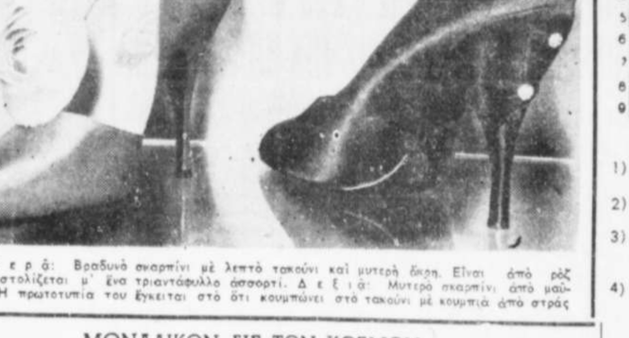

Ἀριστερά: Βραδυνὸ σκαρπίνι μὲ λεπτὸ τακούνι καὶ μυτερὴ ἄκρη. Εἶναι ἀπὸ ρὸζ σατὲν καὶ στολίζεται μ' ἕνα τριανταφύλλο ἀσσορτί. Δεξιά: Μυτερὸ σκαρπίνι ἀπὸ μαῦρο σατέν. Ἡ πρωτοτυπία του ἔγκειται στὸ ὅτι κουμπώνει στὸ τακούνι μὲ κουμπιὰ ἀπὸ στράς.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΗΛΙΚΙΑΣ 330 ΕΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΑΚΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ!

ΣΙΓΓΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΥΡΙΛΛΟΥ Α' ΤΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ, ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ 1626.—ΙΔΡΥΘΗ ΑΠΟ ΦΥΓΑΔΑΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΔΟΣ.—ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΞΑΝ ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΕΣΤΟΙ.—Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΞΑΝ ΠΟΛΛΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

ΑΝΑΓΚΗ ΕΙΔΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ

ΠΑΤΡΑΙ, Σεπτέμβριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Εἰς τὰς Πάτρας ὑφίσταται ἕνας Σύλλογος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀρχαιότερος ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Εὐρώπην! Ὅσον δὲ τὸ γεγονὸς φαίνεται ἀπίστευτον, τόσον εἶναι καὶ ἀληθές. Καὶ ἡ ἀρχαιότης τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ δὲν στηρίζεται τουλάχιστον εἰς τὴν παράδοσιν, ἀλλὰ ἐπὶ ἱστορικῶν δοκουμέντων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν ἀμφισβήτησιν. Πρόκειται περὶ τοῦ «Συλλόγου Ἀλληλοβοηθείας «Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος», ἡ ἵδρυσις τοῦ ὁποίου τουλάχιστον χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1626. Τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ Συνδέσμου αὐτοῦ εἶναι, ὅτι καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ πρὸ αὐτῆς, κατὰ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ὄχι μόνον λειτουργοῦσεν, ἀλλὰ καὶ προσέφερεν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Μέλη τοῦ Συλλόγου ὑπῆρξαν πολλοὶ ἀγωνισταὶ καὶ πρωτεργάται τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, καθὼς καὶ Πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας. Ὅταν κατὰ πρῶτον ἱδρύθη ὁ Σύνδεσμος, ἀπετελέσθη ἀπὸ ἐργαζομένους κατοίκους τῶν Πατρῶν «τεχνικοὺς καὶ λαϊκούς» ὅπως ἕνα Πατριαρχικὸν σιγγίλιον ἀναφέρει. Πότε ὅμως ἀκριβῶς ἱδρύθη ὁ Σύνδεσμος δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον. Τ' ἀρχεῖα του, πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, διὰ λόγους ἀσφαλείας ἐφυλάσσοντο εἰς τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ὀμπλοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἐκ Πατρῶν 2½ ὥρας. Ἀλλὰ τὰ πολύτιμα αὐτὰ ἔγγραφα κατεστράφησαν, ὅταν τὸ 1821, ἡ Μονὴ ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐν τούτοις διεσώθησαν τινὰ τῶν κειμηλίων τῆς Μονῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ σιγγίλια (ἔγγραφα) πατριαρχικά. Ἕνα δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν Σύνδεσμον «Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος». Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι Πατριαρχικὸν σιγγίλιον ἀναφέρει ἰδιωτικὸν σωματεῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Σύνδεσμος εἶχε θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν. Τὸ διασωθὲν σιγγίλιον, τὸ ὁποῖον σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὸ Μοναστῆρι τοῦ Ὀμπλοῦ, φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Α' τοῦ Λουκάρεως καὶ ἡμερομηνίαν 9 Αὐγούστου 1626. Χάρις δὲ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν αὐτὸ ἔγγραφον, ἀποδεικνύεται ἡ ἀρχαιότης τοῦ Συνδέσμου ὁ «Ἅγιος Κωνσταντῖνος». Τὸ σιγγίλιον φέρει τὸν τίτλον: «Περὶ ἑνώσεως τῶν Μονῶν Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Εἰσοδίων Ὀμπλοῦ πλησίον Σιδηροκάστρου εἰς μίαν, τὴν τοῦ Ὀμπλοῦ» καὶ ἀφοῦ διαπραγματεύεται τὰ τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Μονῶν, ὁμιλεῖ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἑξῆς καὶ διὰ τὸν Σύνδεσμον «...ἔνδον τῆς Παλαιᾶς Πάτρας Σωματεῖον «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» ἢ Λαϊκῶν, ἀφορίζομεν δὲ τὰ μέλη αὐτοῦ, ἅτινα ἤθελον τυχὸν ἀνατρέψει ἢ ἀποσπάσει σκεῦός τι τῶν περὶ ὧν τὸ σιγγίλιον Μοναστηρίων...». Βάσει λοιπόν, τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐγγράφου, ἀποδεικνύεται ἡ ἀρχαιότης τοῦ Συνδέσμου. Ὅ,τι δηλαδὴ ὑπῆρχε τὸ 1626, ὅταν συνετάγη τοῦτο, ὁ Σύνδεσμος ὁ «Ἅγιος Κωνσταντῖνος». Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ Σύνδεσμος πρέπει νὰ εἶχε ἱδρυθῆ ὀλίγα χρόνια μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ Ἕλληνας καταφυγόντας ἐκ τῆς Βασιλίδος εἰς τὰς Πάτρας, μὲ σκοπὸν τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνάγεται ἐκ τοῦ ὅτι μέλη τοῦ Συνδέσμου ἀναφέρονται ὅτι ἦσαν Δεσπόται τῆς Πελοποννήσου καὶ οἱ πρῶτοι, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Πατριάρχαι. Ἐκτὸς αὐτοῦ λέγεται ὅτι, ἐπίτιμον μέλος αὐτοῦ ἦτο καὶ ὁ Πλήθων ὁ Γεμιστός, ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τ' ἀνωτέρω δὲν βασίζονται ἐπὶ ἱστορικῶν στοιχείων, ἐν τούτοις τὸ Πατριαρχικὸν σιγγίλιον τοῦ Κυρίλλου τοῦ Α' ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὑφιστάμενος μέχρις σήμερον εἰς τὰς Πάτρας Σύνδεσμος ὁ «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» ἔχει ζωὴν 350 περίπου ἐτῶν, γεγονὸς τὸ ὁποῖον κανένας ἰδιωτικὸς Σύλλογος τοῦ κόσμου δὲν ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του. Ἀπὸ τὰ μένοι σήμερον ἀρχαῖα ἔγγραφα τοῦ Συνδέσμου, ἀποδεικνύεται ὅτι πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως μέλη του ἦσαν διάφοροι προεστοὶ καὶ ὁπλαρχηγοὶ ὄχι μόνον τῶν Πατρῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, ὅπως ὁ Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ Ἀνδρέας Καλαμογδάρτης, ὁ Ἀθανάσιος Κανακάρης, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ὁ Νικόλαος Λόντος, ὁ Γεώργιος Σισίνης, ὁ Παναγιώτης Φωτήλας, ὁ Ἀνδρέας Ζαΐμης καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

⁂

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Πατρῶν, φαίνεται ὅτι κατὰ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, διὰ λόγους ἀσφαλείας, συνήρχετο εἰς συνεδριάσεις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος ἀπέχει ἐκ Πατρῶν περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Τοῦτο πιστοποιεῖται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦσεν ὡς κτῆμα του. Ὅταν τὸ 1770 ὁ ναὸς ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν, ἀργότερον ἀνεκτίσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν Ὀμπλοῦ καὶ τοῦ Συνδέσμου ὁ «Ἅγιος Κωνσταντῖνος». Ἐπίσης ὁ ναὸς ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1821, ὁ δὲ Γάλλος ἐν Πάτραις πρόξενος, ὡς ἑξῆς τὸν περιγράφει, ὅταν τὸ 1826 τὸν ἐπεσκέφθη: «....ἄνευ στέγης κτίριον συνιστάμενον ἐξ οἰκοδομήσεως Ἑλληνικῆς μετ' ἐπισκευῶν ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅτινα ἐκοσμοῦντο ἄλλοτε διὰ μαρμάρων. Ἡ θύρα τοῦ νάρθηκος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐπικεχωρισμένη, συνέκειτο ἐκ δύο στηλῶν ὧν τὰ ἀκαλλῆ κιονόκρανα ἐκοσμοῦντο ὑπὸ σταυρῶν εἰς τινα δ' ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων πρὸς ἀνατολάς, ἐφαίνετο ὄρυγμα θολωτόν, εἰς σχῆμα δώματος νεκρικοῦ...»

Καὶ πάλιν μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν ὁ Σύλλογος ἀνοικοδόμησε τὴν καταστραφεῖσαν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἡ ὁποία σώζεται μέχρι σήμερον. Ὁ ναός, ὑπερκείμενος γραφικῶν πέριξ τοπίων, ἐγκλείει θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἀναμνήσεις, πιστουμένας ὑπὸ τῆς ἱστορίας, τόσον θλιβερὰς ὅσον καὶ ἐνδόξους. Πρὸ τοῦ 1750 εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ὑπῆρχε Μοναστῆρι, τὸ ὁποῖον πιστοποιεῖται ἀπὸ τὸ σιγγίλιον τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Α'. Εἰς τὸ Μοναστῆρι αὐτό, καθ' ὅλον τὸν μῆνα Μάϊον τοῦ 1429, παρέμεινε μετὰ τῆς συζύγου του Θεοδώρας, ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος «... πίνων τὸ ἠλέκτρινον καὶ δροσερώτατον τοῦ Κεφαλοβρύσου ὕδωρ ὑπὸ βαθυσκίους πλατάνους, συκαμινέας καὶ εὐθαλεῖς ἐλαίας, ἐφ' ὧν οἱ τέττιγες, οἱ λάλοι οὗτοι τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος ὑπήκοοι καὶ τὸ ἔμβλημα τῆς τῶν πάλαι Ἀθηναίων γηγενείας ἐτέτιγον περιηχούμενον τὸ μονότονον καὶ ἀδιάκοπον ᾆσμα των καί, ἐνταῦθα, τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματός του ἐτέλεσεν...».

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἀρχαιοτάτου αὐτοῦ Συνδέσμου, συνεσκέπτοντο τακτικώτατα οἱ πρόκριτοι τῶν Πατρῶν καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτόν, τὴν 28ην Ἰουνίου 1821, ὁ Ἰουσοὺφ Πασᾶς τὸν ἐπυρπόλησε.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Πατρῶν φαίνεται ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἱδρύσεώς του, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συμπίπτῃ ὀλίγα χρόνια μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐτέλει τὴν ἐτησίαν αὐτοῦ πανήγυριν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου διότι ὅταν δὲν συνέβαινεν αὐτό, δὲν ὑπῆρχε λόγος ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος Α' τὸ 1626 εἰς τὸ σιγγέλιόν του νὰ λέγῃ: «...ἔνδον τῆς παλαιᾶς Πάτρας Σωματεῖον Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἢ Λαϊκῶν καὶ ἀφορίζομεν τὰ μέλη ἐκεῖνα ἅτινα ἤθελον τυχὸν ἀνατρέψει ἢ ἀποσπάσει σκεῦός τι τῶν περὶ ὧν τὸ σιγγέλιον Μοναστηρίων...». Διὰ νὰ τὸ γράψῃ τὸ 1626 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος σημαίνει ὅτι ὁ Σύνδεσμος τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου κάθε χρόνον εἰς τὰς 21 Μαΐου ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἐτελοῦσε ἐκεῖ τὴν πανήγυρίν του καὶ ἐπειδὴ ἴσως κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, πρὸ τοῦ 1626 νὰ συνέβαινον κλοπαί, προειδοποιοῦσε ὁ Πατριάρχης μὲ ἀφορισμὸν τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου. Τὴν συνήθειάν του αὐτὴν ὁ Σύνδεσμος τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου διατηρεῖ καὶ μέχρι σήμερον. Κάθε χρόνο, εἰς τὰς 21 Μαΐου, ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ μεταβαίνουν εἰς τὸν ἀνωτέρω ναὸν καὶ τελοῦν τὴν ἐτησίαν ἑορτήν των.

Ὅπως λοιπὸν καταφαίνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια ...λούζεται μὲ DOP
DOP
DOP
...κανει ὡραῖα καὶ γερὰ μαλλιὰ σὰν μετάξι, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα.

Μετὰ τὸ λούσιμο μὲ DOP χρησιμοποιεῖτε τὴν βιταμινούχο κρέμα μπριγιαντίνη BIODOP. Φιξάρει τὰ μαλλιὰ καὶ δίνει ἐξαιρετικὴ γυαλάδα χωρὶς νὰ λαδώνῃ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

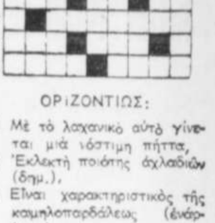

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Μὲ τὸ λαχανικὸ αὐτὸ γίνεται μιὰ νόστιμη πῆττα.
2) Ἐκλεκτὴ ποιότης ἀχλαδιῶν (πλη.).
3) Εἶναι χαρακτηριστικὸς τῆς καμηλοπαρδάλεως (ἐνάρθρως).
4) Κι' αὐτὴ χαρακτηριστικὴ γιὰ τὴν ρινόκερω — Γιὰ τὶς γυναῖκες δὲν βαίνουν συνήθως κατ'... ἀνιοῦσαν.
5) Δὲν κάνει αὐτὸ γιὰ ρήτωρ (ἐνάρθρως).
6) Ἐπαναλαμβανόμενο ξεπουλάει — Δύο σύμφωνα συνεχόμενα ἀπιστρόφως — Στὰ τόσα χρόνια ἑορτάζονται οἱ ἀργυροῖ γάμοι.
7) Ὁ κατασκευασμένος ἐξ ὡρισμένου μετάλλου (ἀντιστρ.).
8) Ἕνας μὴν εἰς τὴν γαλλικὴν — Εἶναι καὶ τὸ Θησεῖον (δοτ.).
9) Υἱὸς τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τῆς Ρεβέκκας — Ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Λέξις ἀπὸ τὸ ποδοσφαιρικὸν λεξιλόγιον — Χρειάζεται γιὰ τὴν ἐπίθεσι.
2) Ἐπὶ τριχῶν, ὑπόλευκος, ψαρός — Μόριον συγκαταθέσεως.
3) Ὄνομα ἀγαθῆς καὶ ὡραίας συζύγου ἑνὸς ἀκολάστου καὶ σκληροῦ μονάρχου τῆς Ρωσίας.
4) Ξενικὸς τιμητικὸς τίτλος.
5) Στερεῖται μιᾶς τῶν αἰσθήσεων (αἰτ.).
6) Δηλοῖ ἄρνησιν (ἀντιστρ.). — Φυτὸν γιὰ εἰδικὸ ἀναπτήρα (γεν.).
7) «...Καρόν», διάσημος Γαλλὶς χορεύτρια καὶ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου (ἀντιστρ.). — Εἶχε μιὰ πολὺ φημισμένη γυναῖκα.
8) Σύσφιγξις τῶν χειρῶν δηλοῦσα συμφωνίαν μεταξὺ δύο ἀτόμων.
9) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας χρησιμεύουσα ὡς ἕδρα τοῦ Γ' ἑλληνικοῦ σώματος στρατοῦ μέχρι τῆς καταρρεύσεως.

ΒΑΚ —

*

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΘΕΣΙΝΩΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Σουπιάρα, 2) Τυπάλδος, 3) Ραντάρ — ΧΗ, 4) Οἶος — Ἄρης, 5) Ἱμάντες (ἀντ.), 6) ΙΛ — Σμόκιν, 7) Λία — Ἡλίαι, 8) ΟΣΡΑΜ — Νκ, 9) Σταμάτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Στρόβιλος, 2) Οὐαί — Λίστ, 3) Ὑπνος — Ἄρα, 4) Πατσές — ΑΜ, 5) Ἴλα — Τμῆμα, 6) Ἔδαφον, 7) ΡΟ — Ρακίνα, 8) Ἀσχημίαι, 9) Ἡ σινική.

ΤΗΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΘΗΚΗΣ:

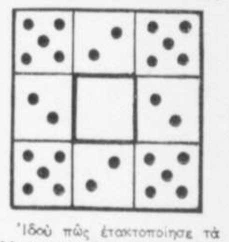

Ἰδοὺ πῶς ἐτακτοποίησε τὰ 28 μαργαριτάρια ὥστε σὲ κάθε πλευρὰ νὰ ὑπάρχουν 12.

ΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ:

Πράγματι τὰ ἐργαλεῖα ἦσαν 27, δηλαδή: Γωνία — Πλάνη μικρὴ (ροκάνι) — Ἕνα ἄλλο ροκάνι (γκινισόφ) — Πριόνι ξυλοκόπου — Πριόνι ξυλουργοῦ (κουρασιάρι) — Δίμετρο — Μετροταινία — Τσεκοῦρι — Κατσαβίδι — Πένσα κοινὴ — Πένσα εἰδική — Ματσόλα — Τρυπάνι (ματικάπι) — Τρίτο πριόνι (σιγάτσα) — Διαβήτης — Σφυρὶ — Σκαρπέλο — Ψαρόκολλας — Ρίγα — Τριμπουσόν — Βίδα — Γαλλικὸ κλειδὶ — Καρφὶ — Ποιὸν (δίσκος) — Λίμα (ράσπα) — Μπάγκος.

ΤΗΣ ΜΕΤΑΘΕΣΕΩΣ:

Σχηματίζονται οἱ σιλουέττες δύο ψαριῶν.

ΕΛΑΙΟΛΑΔΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΒΙΑΣ ΚΑΛΑΜΩΝ
Τὰ ἀνώτερα ὅλων. Ἀγουρέλαιον ἁγνόν, χωρὶς ὀξύτητα, εἰς τὴν φυσικήν του κατάστασιν, μὲ τὸ ἄρωμα τῆς ἐλιᾶς
ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ
Ἡ φίρμα τῆς ἐμπιστοσύνης Ἁγίων Ἀναργύρων 43. Τηλέφ. 58.393. Παράδοσις κατ' οἶκον εἰς δοχεῖα, μὲ ἐγγύησιν διὰ τὴν ποιότητα

ΜΕ 3.800
Πωλοῦνται στὸ μαγευτικὸ Μπογιάτι οἰκόπεδα μὲ θέα ἐξαιρετική, κλῖμα ὑγιεινὸν ἐπίσης στὸν Γέρακα μὲ 10.000. Πρακτορεῖον «ΔΙΕΘΝΕΣ» ὁδὸς Ἐμμ. Μπενάκη 21

20 ΗΜΕΡΕΣ Πραγματικῶν ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ Δούμα ΑΘΗΝΑΙ ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 4